

Na het overlijden van Z. H. Paus Benedictus XV. — De Weensche Gobelins naar het buitenland? — De huwelijksreis voorheen en thans. — Het Winter-sportfeest te Garnisch-Partenkirchen. — Het drukste punt der wereld.

No. 31

(5)

1 Febr.
1922.

PER NUMMER
20 CENT.

VOOR WEEK-
ABONNÉ'S
17½ CENT.

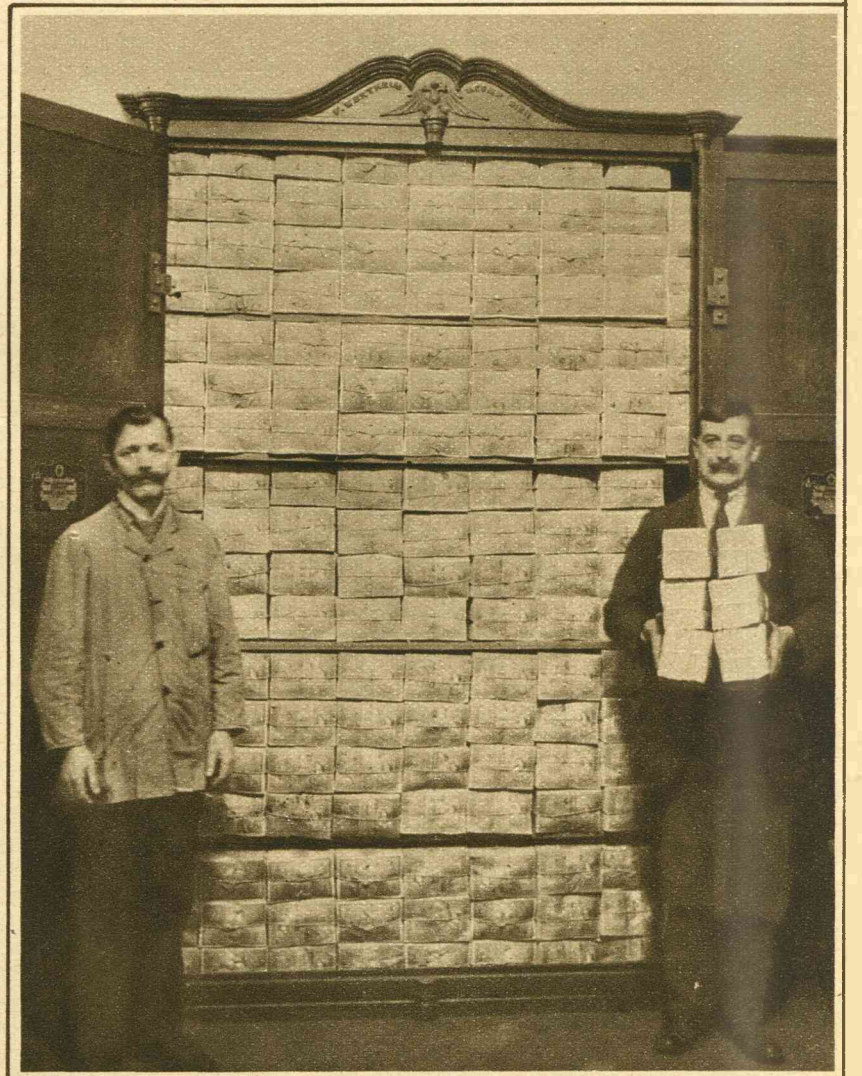
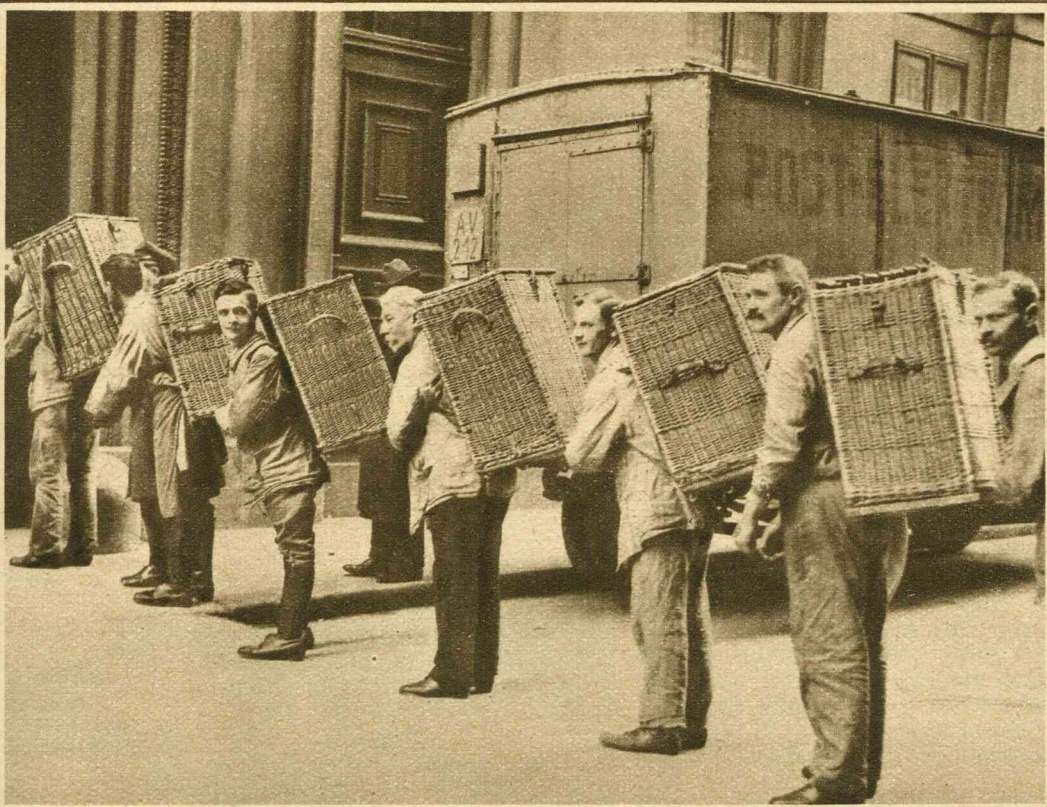
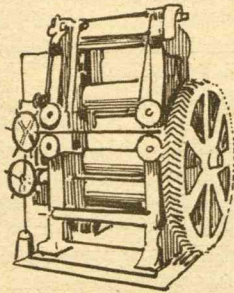
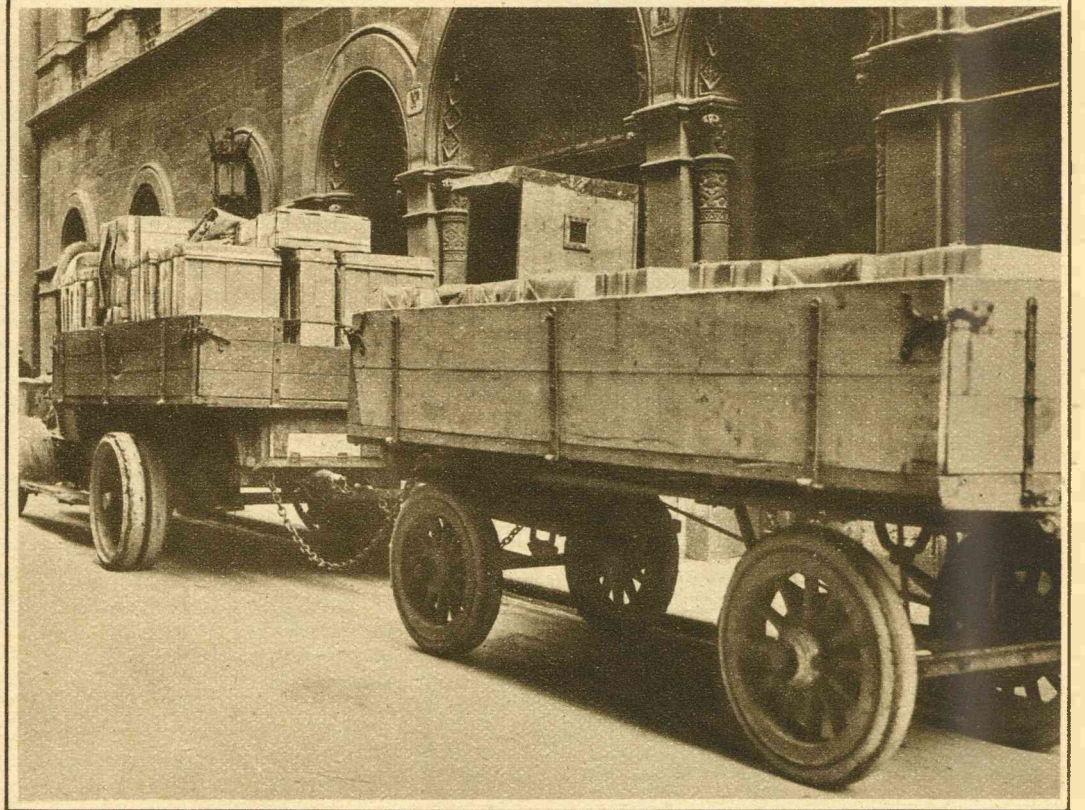
Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

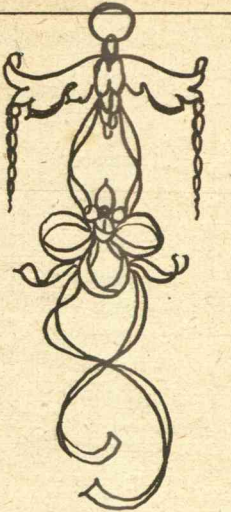
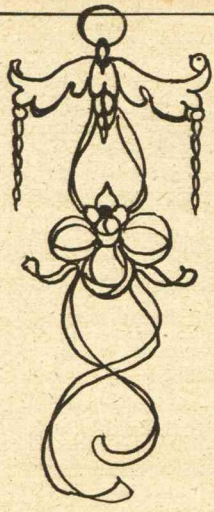
A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25
FRANCO
PER POST
f 2.50

OOSTENRIJK'S BETALINGSMIDDELEN.

De enorme stijging der loonen en der levensmiddelenprijzen in Oostenrijk is oorzaak, dat er steeds meer papierengeld in omloop moet worden gebracht. De onlangs uitgegeven biljetten van 10.000 Kronen zijn thans al weer te klein geworden, waarom men spoedig biljetten van 50.000 Kronen zal uitgeven. Dat er dus heel wat papierengeld gedrukt moet worden, laat zich begrijpen. De Oostenrijksche rijkspersen loopen bijna dag en nacht! Onze foto's geven een idee van deze „geldmakerij”. Op de bovenste rij links ziet men het papiermagazijn der Oostenrijksch-Hongaarsche Bank. Op de rechter foto ziet men de vrachtauto's die iederen morgen het voor het drukken der bankbiljetten benodigde papier naar de drukkerij brengen. Op de onderste rij foto's ziet men links: de dragers, die de gedrukte biljetten naar de Bank brengen. Ieder draagt in zijn korf twee en een half milliard Kronen. Rechts: Blik op een geopende kast met 10.000-Kronenbiljetten, tot een gezamenlijke waarde van zes en een half milliard.

De Huwelijksreis Voorheen en Thans.

oo er iets in onmiddellijk verband staat met de middelen van verkeer, voorheen te water en te land, thans ook door de lucht, dan is 't voorzeker de huwelijksreis.

't Eene jonggehuwde paartje maakt 'n kort, knus reisje, 't andere prefereert 'n reis naar verre landen, zoo niet 'n meer avontuurlijke huwelijksreis. De conservatieve bruijgom waagt z'n bruid niet aan een of ander nieuw snuffje op gebied „vervoer“, de sportlievende wittebroodweek-vierders houden 't op 't nieuwste van 't nieuwste.

De huwelijksreis in het jaar 1800.

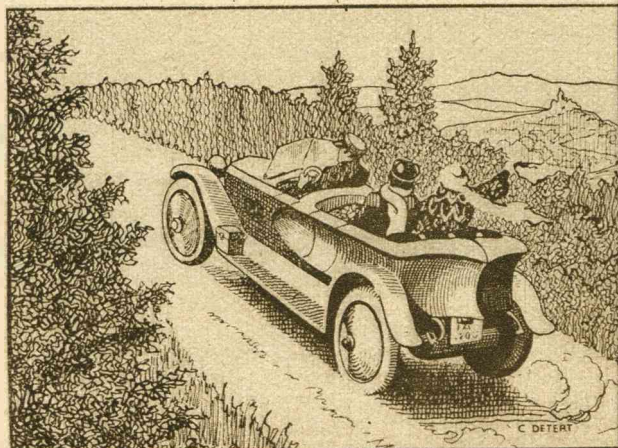
Was 't in 1700 nog 'n heele onderneming per koets te huwelijksreizen, in 1839 waren vaders en moeders nog wát beangst als ze hunne oogappels gingen wegbrengen naar 't „station“, waar 't dampend en smokend ijzeren stoomros 't jonggehuwde paartje wachtte om hen te brengen van Amsterdam naar Haarlem, 't liltje waarmee de geschiedenis van ons spoorwegverkeer aanvangt anno 1839.

Bepaald „snel“ reed de „spoor“ toen nog niet en de coupé's waren nog zeer primitief ingericht... maar als we vijftig jaar later weer 'n huwelijksreis willen maken is Nederland reeds door de volijverige, ondernemende Hollandsche IJzeren Spoorweg Maatschappij met 'n uitgebreid net van ijzeren wegen bedekt en door verschillende lijnen met 't buitenland verbonden.

Toen we ons eerste paartje in 1840 op den huwelijksreis zagen wegstoomen hadden we in Nederland slechts 17 K.M. spoor, in 1850 reeds 176 K.M., in 1860, 355 K.M., in 1870, 1419 K.M., in 1890, 2610 K.M. De lengte der spoorwegen over de geheele aarde bedroeg in die jaren achtereenvolgens 8641, 38443, 107935, 207928 en 595757 K.M.

Mogen deze cijfers U wat „dor“ voorkomen, te meer waar we 't over Huwelijksreizen zouden hebben, ik acht ze van meer waarde dan dat ik U bij benadering zou willen opgeven hoeveel teedere handdrukken, hoeveel kussen de jonggehuwden op hunne huwelijksreizen in karos of diligence, trekschuit of oceaandamper, spoorwegcoupé... in heerlijk-donkere-tunnels... hebben gewisseld.

Deze cijfers dan, in al hun prozaisme, geven ons 'n aanschouwelijk beeld van ontwikkeling en vooruitgang, in hun relatieve waarde met betrekking tot de oppervlakte der aarde

De huwelijksreis in het jaar 1900.

wijzen zij op onbedrieglijke wijze het peil onzer Kultuur aan. De geschiedenis der spoorwegen valt niet alleen te zamen met de huwelijksreis maar teffens en wel voornamelijk met de staatkundige en staathuishoudkundige geschiedenis der Menschheid.

't Is de Stoom, dien we leerden kennen in der tijden loop als 'n gewichtige hefboom tot bevordering van 't wereldverkeer, hij bracht niet alleen jonggehuwden tot bij hunne tegenvoeters, hij deed meer en beter: hij bracht de volkeren der Aarde tot elkander en leerde hen hunne gemeenschappelijke belangen kennen.

De invloed der spoorwegen kan niet te hoog aangeslagen worden. In een land met 'n uitgebreid spoorwegnet, voldoende rollend materieel en plichtbewust personeel is 'n plaatselijke hongersnood, zooals die nu Rusland teistert, zoo goed als onmogelijk. De schommeling der graanprijzen is door den Stoom tot 'n minimum teruggebracht en dat niet enkel in één bepaald land, maar over heel de aarde...

Maar... reeds kreeg de stoom machtige concurrenten in de Electriciteit en de Explosie-motor.

De snel daarheen tuffende auto werd reeds in beslaggenomen door menig paartje op de Huwelijksreis, de auto, die geen „rails“ van noode heeft of lastig nieuwsgierig, brutaal personeel... de toekomstige papa ontkemt met doelbewuste vuist 't stuurrad, geeft contact en rrrrrr! gaat 't daarheen van wonder en geweld... terwijl 't vrouwtje 't blondgelokte kopje vleit aan den schouder van „haar“ sjofeur... van mannie!

Dan... reeds op 't einde van 1700 waren, dank zij 'n Montgolfier, den uitvinder van den ballon-met-warmelucht of 'n Charles, den createur van den gasballon, gansch nieuwe wegen geopend voor al wat op den huwelijksreis toog: 't luchtruim was daar om 't jonge paar gastvrij te ontvangen, de wolken lonkten en Amor zweefde daar omhoog, schalks, om in sluier van nevelen te hullen de zoete geheimnissen der elkander minnenden.

Toch, hoe poëtisch ook, hoe verlokkelijk ook de Huwelijks-Lucht-reis, 't moest duren tot den 28en Augustus 1874 eer de eerste Huwelijksreis per Luchtballon plaats vond van 't echtpaar Flammarion. Ik vermeen niet beter te kunnen doen dan 't woord te geven aan den eminenten astronoom zelf en citeer wat hij omtrent zijn huwelijksreis per ballon schreef in zijn boek: „Voyages en Ballon“.

„Geen mijner luchtreizen is zoó besproken als mijn huwelijksreis per ballon; wellicht droeg het origineele idee hier veel toe bij. En toch, wat is natuurlijker dan dat men voor 'n dergelijke reis de voorkeur geeft aan 't meest aangename vervoermiddel? De molligste eerste klasse-coupé, 't fraaist bespannen rijtuig, de weelderigst ingerichte kajuit, ja, zelfs de Venetiaansche gondel, die als 'n statige zwaan daarheen gleidt over de stille wateren, kunnen u niet voeren door de wonderen van 't azuur en 't volkenheer; 't is dus van een jonge, intelligente vrouw niet te verwonderen, dat zij de grootsche tafereelen wil aanschouwen, door de luchtfeen voorgetooverd aan hen, die hun lot voor eenige uren aan hunne handen toevertrouwen.

Op een stillen, schoonen zomeravond had, te midden van verwanten en vrienden, de opstijging plaats, en ziet, den volgenden dag vulden de dagbladen hunne kolommen met fantastische, opgesmukte verhalen, vertelden van eene in zijde ruischende bruid, van ellenlange sluiers en wat al niet meer.

Den 28en Augustus 1874 voerde onze ballon, metende 2000 M³, ons in den namiddag, 8 minuten voor zevenen omhoog. Wij waren in de mand met z'n vieren, te weten mijn broeder Ernest, mijne vrouw en ik, terwijl we als kapitein den heer Jules Godard hadden. Langzaam stijgen we omhoog, zien we de aarde als wég vallen, terwijl 't wuivend groepje verwanten en bekenden weg smelt. Daar we drie minuten ná zons-ondergang zijn opgestegen, aanschouwen wij bewonderend de purperen, met goud overladen decoraties van het luchtpaleis van 't daggesternte, dat weldra onze reuzenglobe in gloed zet met haar schuins-vallende stralen. Even later herneemt 't Westen zijn rechten en de zon zinkt weg om op andere volken uit te gieten haar levenbrengend en -wekkend licht.

Vijf minuten over achten zijn we 1700 Meters hoog en komen in een luchtstroom die ons weer terugvoert naar ons punt van vertrek, naar Parijs. Nu eens af, dan weer terug zwendend, al naar wij ons bevinden op verschillende hoogten, omcirkelen we 't moderne Babylon, planeeren er wederom boven als de stad aanvangt zich te baden in een zee van licht en zich aan ons afbeeldt in vurige lijnen, terwijl rond daarom het landschap melancholisch verlicht wordt door de zilveren

stralen der maan. Wat Parijs betreft onder ons? De kromme lijn der groote Boulevards, van de Bastille tot de Madeleine, de kaarsrechte lijn der schier eindlooze Rue de Rivoli en de Avenue des Champs Elysées vormen twee vuurlijnen, schitterend hël op. De Place de la Concorde, du Carrousel, du Trocadéro vlammen op in volle pracht.

Dan... al deze maakselen van menschenhanden zinken in 't niet voor de majesteit der natuur... stijgen gaan we... hooger en hooger... Parijs s'inkt saam, als door 'n monstervuist saamgeknepen, de aarde met al wat daarop rondkrioelt gaat aan ons oog onttrokken worden door

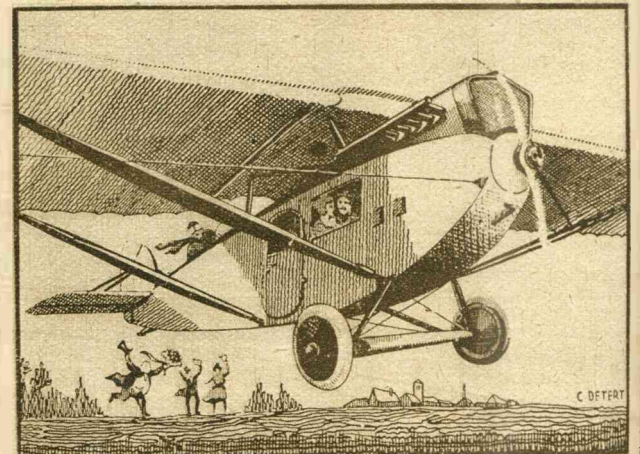

De huwelijksreis in het jaar 1840.

'n gordijn van wolken... in maatlooze ruimte zweven we... stilte rondomme. De ballon boven ons doezelt weg in vale duisternis en 't is als waren we gevierden opgehangen aan somber noodlot... maar ziet... daar trillen weer zilveren manestrallen op... we zijn door wolkenbank heengetogen... licht is 't weer... maneschijn en stergeflonker overal. Aan onze voeten zien wij gebergten witter dan sneeuw, 'n grandioos panorama rolt zich uit... onbekende natuur is om en onder ons, 'n weelde van vormen en kleuren van sneeuwwalpen, glietschers en valleien. Te midden van doodsche stilte strijden daar reuzemassa's, kampen de wolken, stormend op elkaar in.

Middernacht is 't nu: 'n oceaen van wolken ontrolt zich tot aan de gezichteinders. Alles is zoo wit, zoo rein, zoo mollig, maar schijnt tegelijk zoo hecht en sterk, dat ge vergeet de „leegte“ daaronder, dat ge tot U zelf zeggen moet dat 't slechts wufte nevelen en dampen zijn, die zoo massaal schijnen, want ge gevoelt U de lust bekruijen uit de mand te stappen en U uit te strekken op dat schitterende, donzen sneeuwtapijt...

Nu is onder ons 'n zee als van vloeiend zilver en daarboven de maan gekroond met wonderdiadeem, tronend temidden harer eigene kleurscheppingen. Schuin voor ons 'n gapende afgrond, met zien we de aarde weer terug, we herkennen de streken tusschen Reims en Soissons. Als we de hoogere sferen hebben verlaten begint 't in het Oosten reeds te gloriën, we zweven nu boven de Ardenne op 'n paar honderd meters hoogte. Wij de dalen gevuld zijn met dauw zien we slechts één uitgestrekte, als oversneeuwde vlakte. Als Godard 'n zak zand buiten boord zet klimmen we weer

De huwelijksreis in het jaar 1922.

tot op 3000 Meters . . . terwijl de maan verbleekt en de wolken ons als angstig ontvlieden bereiken we de 4000. Alles in de mand is met ijzel overdekt, de thermometer wijst 10° onder nul. Wel verre echter van zich over de koude te beklagen, verklaart mijn vrouwtje monter en enthousiast zich nog nooit zoo wel te hebben gevoeld.

Inmiddels begint alles om ons heen zich voor te bereiden om 't opgaan van de Zon te begroeten, allerwegen kleuren zich de dampen, nevels en wolken lichtroze, stralenbundels schieten op en omzoomen de hoogste wolken als met goud . . . plots scheurt 't wolkengordijn vaneen en majestueus treedt te voorschijn, als zegevierende held, de Zon.

't Gas in de ballon begint nu enorm uit te zetten en we stijgen zeer snel, we zijn als 'n leeuwerik die jubelend oostijgt om te begroeten een nieuwen dag. Maar onze kapitein gaat onze hemelvaart remmen, stroomen gas laat hij door 't ventiel wegsuizen . . . we komen in evenwicht . . . gaan weer omneer . . . aardwaarts. Twintig minuten duurt 't eer we van een hoogte van 4000 M. dalen in een lachende

Wat oud is en nieuw blijft

door JAAP VAN BOYL

et was vroeg in den morgen, zéér vroeg.

Nog stonden de boomen in vale schemering te wachten op den slapenden wind, nog hielden de bloemen heur teere kelken gesloten, nog dommelden de vogels op de bedauwde takken. In 't dorp was geen leven; geen voetstap klonk er op, geen melkemmer ratelde er in z'n hengel, geen deur klapte er. Eindelijk toch, toen de eerste zonnestralen de hooge luchten even warm tintten, kwamen uit de nevels drie lange, zwarte vlekken naar voren; mannen, die loom voortschreden, zwiingend, deeldend nog in de nuchtere ochtendstilte. Ze hadden hengels op de schouders en netjes in de hand, want ze wilden gaan vischen.

„'t Gaat nog niet hard,” zei een van hen.
„Ik denk, dat het nog te vroeg is,” antwoordde een ander.
„'t Is mogelijk, maar toch . . . zoo eventjes voordat de zon opkomt, wil het soms goed bijten. Enfin, 't zal wel terecht komen, ik verleg vast maar eens.”
Hij trok het snoer op, dat zich strekte en sterk gespannen boven het water bleef staan.
„Wel, nou nog mooier, nou zit ik al vast ook.”
„Te diep gezet, zeker; 't water is niet hoog, hè!”
„Och wat, te diep!”
Hij trok en er kwam beweging.
„Wat daar aan zit, snap ik niet. Als m'n snoer 't maar houdt!”
„Zachtjes inpalmen!”
„Dat doe ik al . . . ha, den dobber heb ik . . . maar wat zit er toch aan?”
Toen, plotseling, stiet hij een vloekenden kreet uit, zóó verschrikt, zóó fel, dat z'n makkers opsprongen.
„Kerel, wat is er toch?”

HOE IN HET BUITENLAND DE POST DES WINTERS BEZORGD WORDT

in het kleine riviertje, dat zich een kwartier achter het dorp door de hoogbegraste hooilanden slingerde.

Toen ze het dorp hadden verlaten, gingen ze de weiden in, opjagend telkens door hun komst de koeien, die nog in loome rust neerlagen. Waar ze gingen bleef een donkergroen spoor achter temidden van de grijsbenevelde vlakke, een spoor, dat duidelijker werd, toen ze, hoog de broekspijpen om de laarzen opgeslagen, door de weelderige hooilanden beenden.

„'t Is natjes!” zei de voorste man.

„En kil,” huiverde de tweede.

„Maar 't zal een mooie dag worden; ik mag wel zoo'n dikke nevel. Je zult eens zien, hoe lekker ze straks bijten, als de zon goed en wel opgekomen is.”

„Nou, ik mag 't lijen, hoor!”

Toen zwegden ze weer en liepen steeds achter elkaar voort, om zoo weinig gras te vertrappen als op hun tocht mogelijk was.

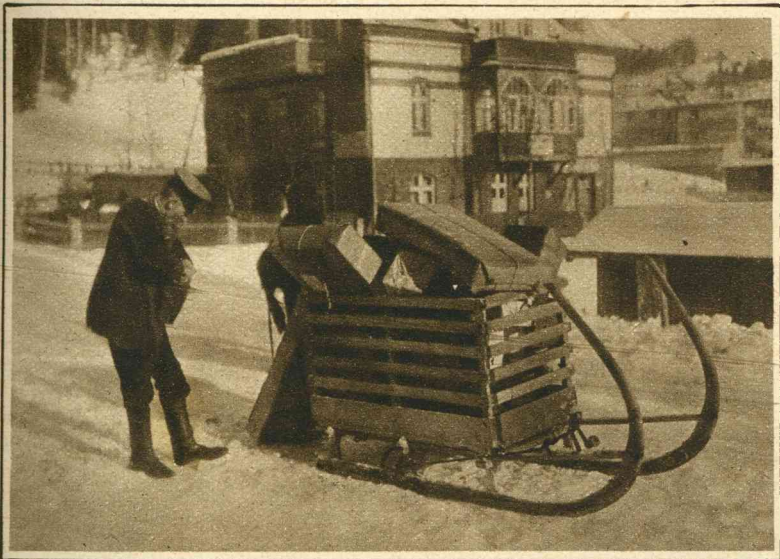
Af en toe vloog er een vogel voor hun voeten op, een kievit, die haastig de verte in kantelde en nauw tijd had angstig z'n naam te doen verklanken over de vlakke, of een leeuwerik, die omhoog glipte, maar ook weer daalde, omdat het gevaar

Een rodelnde postbeampte in Thüringen.

Een brievenbesteller op sneeuwschoenen in de Zwitsersche Alpen.

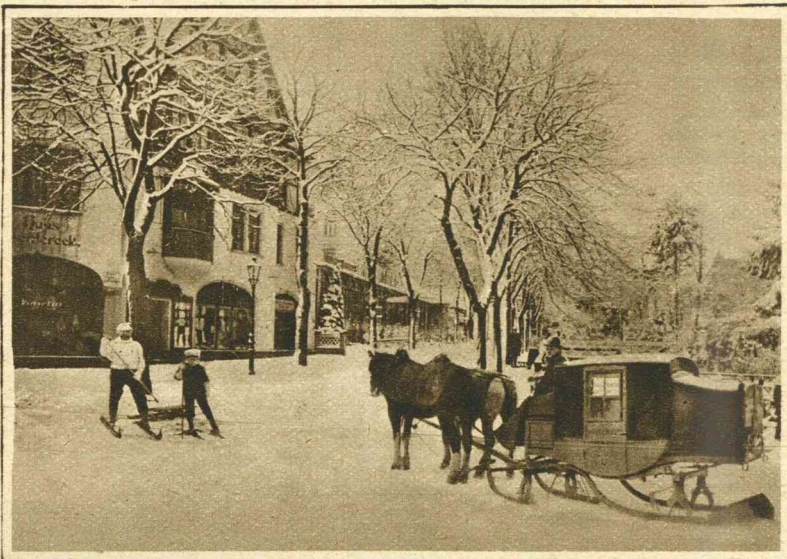

Links:

In het Riesengebergte (Silezië) bezorgt de besteller zijn post door middel van een handslee.

Rechts:

In den Harz (Duitschland) wordt de post bezorgd door een met paarden bespannen slede.

vallei in 't Waalsche gebied en zachteken landen aan de oevers van een kabbelend beekje. We zijn neergekomen in de onmiddellijke omgeving van Spa. 't Is 40 minuten over zessen, onze huwelijksreis heeft dus bijkans 12 uur geduurd. Welhaast komen drommen nieuwsgierigen aangesnel, voor niets anders oogen hebbend dan voor deze, uit de hemelen neergedaalde, dochter Eva's. Men tracht met haar te spreken, hare kleederen worden betast om zich te overtuigen, dat 't wel degelijk 'n wezen van vleesch en bloed is, gediensstige boerinnetjes komen aangedragen met melk . . . wat ons betreft . . . wij zijn slechts grootheden van den tweeden rang!”

Komt U, aanstaande Huwelijksreizenden, komt u maagdeleins en jonkers na dit gelezen te hebben, zoo'n huwelijksreis per ballon niet aantrekkelijk voor?

Wát?

Heeft U in zoo'n 't onbekende tegemoet drijvende „luchtbal” maar heel weinig vertrouwen?

Sinds Flammarion de serie luchtreizen door 't luchtruim opende, gewerd ons 'n ander, sneller, wellicht veiliger, middel-van-vervoer-door-'t-Zwerk: De Vlieg-machine.

Trouwlustigen! Huwelijksreis-plannen-smedende inwoners van Amsterdam-Rotterdam. Onder de rook Uwer steden liggen wijd-uit de vliegvelden . . . Schiphol en Waalhaven wachten U . . . in de hangars staan de kunst-adelaars gereed met U weg, opwaarts te vlerken, snel te vliegen . . . recht aan op 't doel dat gij U hebt uitverkoren. Enkele uren zijn voldoende om U te doen huwelijks-vliegen naar Parijs of Londen, naar Hamburg, Berlijn of Weenen . . . wellicht nog de en zomer brengt U de Aëro-express van hier naar Amerika in 'n zelfden tijdsbestek als Flammarion noodig had om te Huwelijksreizen van Parijs naar Spa!

W. POTTUM

geweken en de dag nog niet gekomen was. Ze stoorden de voetgangers geenszins in hun gedachten of gang: altijd door gingen deze rechtuit, tot ze eindelijk het blanke water aan den horizon zagen glinsteren.

„We zijn er haast,” merkte de een op.

„Ja, ik geloof ook, dat ik wat zie glinsteren; nou, 't is nog vroeg genoeg: we zullen nauwelijks onze dobbers zien.”

„Een half uurtje, dan is de zon er wel: de nevel houdt alles lang donker.”

„'t Is vannacht dan toch wel een drommels dikke mist geweest!”

„Dat 's wel goed in zoo'n drogen zomer.”

„Dat is het!”

Opnieuw zwegden ze, denkend aan het kwaad, dat de hevige droogte aan de veldgewassen had berokkend, aan het nadeel, dat daaruit zou voortvloeien voor elk van hen. Maar toch — toch verhaastte de voorste man een weinig z'n gang, alsof het water hem lokte.

Het riviertje was nog kalm; de stroomsluizen aan z'n mond waren gesloten, zoodat er geen drift in het water zat, en de wind sliep nog steeds.

Blinkend grijs rustte het tusschen z'n boorden, die begroeid waren met hoog riet, dat onbewogen stond met z'n duizenden stengels in de pikzwarte waterranden.

De mannen ontolden hun snoeren, haastig nu, onbewust wedijverend om het vlugst gereed te zijn en het eerst baars, blei of voorn op te zwiepen van het reeds steelsgewijs geachte plekje.

Eindelijk lagen de dobbers in het water, als zwarte puntjes héél eventjes zichtbaar. De visschers hurkten neer om beter te kunnen zien, of er ook gewiebel kwam in de licht bewogen kurkjes.

Stil, huiverend, de kragen van de jassen omhoog, wachtten ze, maar geen enkele beweging deed hun hart trillen van verwachting of blijdschap.

„O, God . . . een mensch . . . een mensch . . . ik zag hem . . .”

Een doodelijke angst overviel ze alle drie en ze waren ge zind op de vlucht te slaan, maar de schaamte voor de anderen weerhield elk van hen.

Bibberend stonden ze naast elkaar.

„Kerel, je liegt het toch niet?”

„Nee, nee, 't is waar, waarachtig waar.”

„Wat moeten we nou?”

„Niks, de politie waarschuwen.”

„Maar we moeten toch eerst vast weten.”

Ze besloten te wachten tot het vol licht was geworden en dan te handelen.

Stil gingen ze een eind terug, het hooiland in, weg van den man, die er stierf in het kalme water van het onschuldige riviertje. Maar toen de zon gerezen was, keerden ze terug en zagen, en zich verkloekend, haalden ze omhoog, wat er aan het snoer was blijven haken: twee dooden, een man en een jonge vrouw, de armen om elkaar gestrengeld, saamgehouden door een om hun middel gewonden touw.

„Dát zijn ze . . . wie had het kunnen denken!”

En geheel ontdaan zagen ze neer op wat aan hun voeten lag: de jonge man en het lieflijke meisje, schoon nog in den dood.

„Dát zijn ze . . . och heer!”

Daarna spraken ze af, dat er een van hen naar het dorp zou gaan om de tijding te brengen, die heel de buurt met deer nis zou vervullen en met ont etting.

„Och heer, die arme stakkers, dat ze zóó gevonden moesten worden! Wat daar de vader van zeggen zal?”

Op een stralenden Aprildag waren ze voor den eersten keer te zamen naar school gegaan, naar den meester en de juffrouw, die ze zoo goed kenden.

De vaders en de moeders, geburen, stonden bij elkaar gegroept en keken de twee donkere figuurtjes na, die hand aan

hand den weg gingen, welke voerde naar de dorpskom.
 „Och, och, wat is 't aardig, hè; zulke kleine dingetjes!
 Wat stappen ze d'r parmantig op los. Dààg, dààg!”
 Dan keerden de peuters zich om en wuifden met hun handjes en schrielden een „dààg” ten tegengroet naar hun ouders.
 „Als dat later geen spannetje wordt!”
 „Je zou zeggen: 't kàn niet anders.”
 „Wat passen ze wonderlijk best bij elkaar, hè? Nooit ruzie... altijd partij trekken voor elkaar... ja, ja, dat wordt nog man en vrouw op den duur.”

GOLF IN DE KAMER.

Teneinde zich gedurende de wintermaanden te vermaken, heeft men in Amerika een nieuw spel bedacht, dat een soort golfspel voor in de kamer is.

Van dien dag af was 't een uitgemaakte zaak, dat Kerst en Mien zouden trouwen, als ze eenmaal groot waren geworden, en als de kleintjes ruie hadden — och zoo zelden, zóó zelden — zag dreigde hij: „Ik trouw later toch n'et met je.”, en dan begon zij te schreien, verslagen, wanhopig. En toen ze nog héél klein waren, vijf, zes, zeven jaar, kustte hij haar

dan en troostte haar: „Stil maar Mien, ik doe 't tòch well!”
 Toen ze grooter werden, gingen ze meer elk hun eigen weg. De tijd kwam, dat ze niet samen gingen, dat ze elkaars gezelschap meden, dat ze zich schaamden tezamen te worden gezien. Als hij haar voorbijliep, zei hij nauwelijks goeden dag; hij was kortaf en onvriendelijk, en zij keek bijna niet naar hem om.
 Dat was in de jaren, toen de kinderlijkheid hen had verlaten en de volwassenheid begon te naderen.
 „Wat kunnen kinderen toch gek doen,” zeiden de moeders, „'t is precies, alsof ze niets van elkaar willen weten.”
 En er lag iets als bekommring in haar stemmen, omdat misschien niet gebeuren zou, wat ze hadden verwacht.

Op een feestdag had hij haar gevraagd, of ze met hem uit wou.
 Ze had „ja” geantwoord zonder na te denken; dat „ja” was een herhaling geweest van 't geen ze zoo dikwijls gezegd had voor ze 's avonds slapen ging, als ze in koesterende waakdrooming neerlag; en 't viel haar dus zeer gemakkelijk het uit te spreken.

En 's avonds zaten ze getweeën in den draaimolen en de ouders stonden er buiten en lachten en wezen elkaar het verblijdende: „Hè, zie je dat? Kerst met Mien! Wel verdikki... en niks d'r van gezegd!”

Ze genoten, dat tòch hun voorspelling stond vervuld te worden.

Zij, de jongere buurtjes, waren een poos stijf tegen elkaar, konden niet opschieten, spraken weinig, ofschoon hun harten tot elkaar riepen. Maar toen ze later in den klaren maneschijn van den Septembernacht alleen waren met in hun ooren nog even den bruisenden klankenstroom, die ver uit de dorpskom aanvloede, nam hij haar in z'n armen en deed wat hij ginds niet had durven doen; hij kustte haar, zwijgend, en zij aanvaardde zijn liefde, eveneens zonder te spreken.

Eerst later, dagen en dagen later, trachtte hij haar in woorden mee te deelen, hoè lief hij haar had. 't Was een nuttelooze poging, want zij wist het duizend keeren beter, dan hij 't zeggen kon.

Ze hadden dan nu „verkeering” en ze waren beiden nauwelijks achttien jaar.

Toen de oorlog bijna geëindigd was, moest Kerst soldaat worden. 't Was een beproeving, want z'n vader was niet sterk en zou alleen nauwelijks het kleine boerderijtje kunnen drijven. Vreemde hulp zou ingeroepen moeten worden, en wel waren de producten hoog in prijs, maar de opbrengst van den vrij armen zandgrond was te gering, om zulk een groote uitgave toe te staan.

Achteruitgang, dat zou 't gevolg worden.
 Met een hart vol zorg ging Kerst dienen; ook viel 't afscheid van Mien hem zwaar, zéér zwaar.

Maar heerlijk waren de dagen, die hij thuis doorbracht, als hij verlof had gekregen; dan waren ze allen bij hem, die hem lief waren: z'n ouders, z'n aanstaande schoonouders, en bovenal Mien, zijn Mien, mooi en gezond, als er nergens een tweede was.

En al verarmde de hoeve, het derde hun geluk niet.
 Als hij terugkwam, als hij den soldatenbroek eenmaal had uitgetrokken, dan zouden er wonderen gebeuren....

Ze rekenden uit, voor den zooveelsten keer, wanneer ze zouden kunnen trouwen....

Miens vader kreeg kennis aan een kleinen handelaar in de stad, die hem vertelde van de groote winsten, die behaald konden worden, „als je maar durfde”.

MOTORRENNEN IN AMERIKA.

Te Mansfield (Ohio, Amerika) had onlangs een motorwedstrijd met bijwagen plaats. Onze foto, die den overwinnaar in de bocht geeft, doet duidelijk de snelheid uitkomen waarmede gereden werd.

Hij durfde, het kleine boertje, en samen begonnen ze te speculeeren met geringe bedragen.

Alle speculatie's gelukten, óók de hunne, en na een paar jaren was de kleine boer een O.W.-er geworden en had hij de landerijen, die bij z'n hoeve hoorden, vertienvoudigd in oppervlakte. De armelijke woning werd afgebroken, een n'euwe kwam er voor in de plaats met „een mooie kamer” en een „opkamer” en meer, dat er vroeger niet geweest was.

En in dat mooie huis kwam een nieuwe gast: de duivel van den hoogmoed, die er kwalijk geduld werd, toen de zorgende liefdevolle huisvrouw leefde; die er den scepter zwaalde, nadat ze ter ruste was gegaan. Zoo hard als hij het gemoed maakte van den vader, zoo angstig maakte hij dat van Mien, die haar liefde, haar geluk zag bedreigd.

Want Kerst, teruggekeerd uit den dienst, zwoegend den lieven langen dag, was den rijken boer niet goed genoeg meer voor z'n dochter. In felle, striemende woorden vertelde hij haar, dat ze wél wat beters kon krijgen dan „dien daar”.

„Vader!” bad ze.
 „Zoo'n armoedzaaier!” schimpte hij.
 „Is hij daar minder om? Zijn wij ook niet arm geweest?”
 „Gewest... gewest... laat ze opkomen nou, hier

zitten ze!” en hij sloeg overmoedig op z'n broek ak. „Jij moet een jongen hebben, die wat is, die wat heeft, en niet een, die op jouw centen loert.”

„Vader, zeg dat niet!” kreet ze, en haar lichtblauwe oogen dreven in tranen. „O, ik houd toch zooveel van hem, zóó veel... ik kàn het niet hooren.”

Maar hij schold en schimpte door en bracht z'n kin tot wanhoop; hij zei Kerst „de waarheid” en hij ruziede met z'n burens over „dien ellendigen jongen” van hen, die z'n dochter niet met rust wou laten.

DIE HEEFT GEEN VALSCH GEBIT!

Gladys Portia, een bekende Amerikaansche tand-athlete, bij het demonstreeren van een harer krachttoeren, die slechts door haar alleen kan worden uitgevoerd.

Hij wou 't niet langer dulden, er moest een eind komen aan die verkeering en spoedig ook, of... of...

Dreigend, mompelend was hij afgetrokken, en later, toen Mien z'n wil trotseerde en trouw bleef aan wat ze ééns voor al beloofd had, vielen er heftige tooneelen voor tusschen vader en dochter, eerst af en toe, maar weldra dag aan dag.

Nooif, nooit zou hij z'n toestemming tot haar trouwen geven. Hij sloeg hem liever de beenen stuk; hij schopte haar liever de deur uit....

En eindelijk smeedt hij haar de woorden in het gezicht, die z'n satanische hoogmoed hem ingaf, die hij niet zoo meende waarschijnlijk, maar die haar hart een oogenblik deden vertragen in zijn gang: „Ik zag je liever dood aan m'n voeten liggen, dan dat ik je aan dien schooier van hiernaast zou geven.”

's Avonds was ze verdwenen... met Kerst er vandoor, werd er gemompeld.

De vader vloekte en zwoer....

Nu liep er een man door de bedauwde landen achter het dorp, zoo snel hij kon, en hij bracht de boodschap aan den rijken boer, dat hij gerust al z'n liefde kon geven aan z'n geld, omdat z'n eenigst kind er vrijwillig afstand van had gedaan.

WERELDWONDEREN

- Een vrouw, die 'n modezaak negeert,
- Een jas, die ééns slechts is gekeerd,
- Een man, die graag telefoneert,
- Een dienstbode, die jubileert,
- Een bordje „Bovenhuis te huur”,
- Een Piet Secuur aan 'n auto-stuur,
- 'n O.W.-er, die een buiten heeft
- Of sterker, die nog duiten heeft,
- Een dameshoed van 't vorig jaar,
- Een rijke Marken-scharrelaar,
- Een landgenoot, die binnenkort
- Graag voetbalwedstrijd-leider wordt.
- Een huisvrouw, die thans zelden kniest
- En voor haar geld thans eieren kiest,
- Een rijke intellectueel,
- Een baby zonder ferme keel,
- Een mensch, tevreeden met het weer,
- Een goed student zonder één beer,
- Een huisvader, die nimmer mort,
- Wanneer hij z'n belasting stort,
- Een mensch, dat tegenwoordig lóópt,
- Een vrouw, die ruime schoenen koopt,
- Een mud-volle gemeente-kas,
- Een consument, zeer in z'n sas,
- Een ijdel mensch, dat vroolijk kijkt,
- Wanneer z'n nieuw portret goed lijkt,
- Een buurvrouw, die niet graag eens kletst,
- Een voetbalheld, die nimmer zwetst,
- De dag, waarop niet wordt gemord,
- Daar de belasting... lágér wordt!
- Een krant, waarin je niet ontwaart
- Een paar dozijn failliet verklaard,
- En 'n Nederlander, die niet lacht,
- Als 't Panorama wordt gebracht!

J. CATS Jr.

OPLOSSING PRIJSVRAAG „DE VERHUIS-ELLENDÉ”.

De oplossing van onze Prijsvraag „De Verhuis-ellende” (zie ons nummer van 16 Nov. 1921), waarop wij een zeer groot aantal inzendingen mochten ontvangen, vinden onze lezeressen en lezers hieronder medegedeeld.

Verplaats eerst de lucifersdoos naar het ledige vak 2, dan den aschbak naar 1, den tabakszak naar 4, de lucifersdoos naar 5, de pijp naar 2, de kan naar 3, de lucifersdoos naar 6, den tabakszak naar 5, den aschbak naar 4, de pijp naar 1, den tabakszak naar 2, de lucifersdoos naar 5, de kan naar 6, den tabakszak naar 3, de pijp naar 2, den aschbak naar 1, en de lucifersdoos naar 4.

Zooals men ziet, waren er zeventien verplaatsingen noodig, eer het schrijfbureau en het bed in de kamers staan, waarin de heer Moerbeij ze hebben wilde.

De beloofde geldprijzen hebben wij onder de goede oplossers verloot. De uitslag was als volgt:

de eerste prijs van tien gulden aan: Mej. Marie Alma, Emmastraat 29a, Groningen;

een tweede prijs van vijf gulden aan: den heer J. A. v. d. Oudenhoven, Joh. Brandtstr. 15, Rotterdam;

een tweede prijs van vijf gulden aan: den heer A. Adams, D 23, Boven Wildervank;

een derde prijs van een rijksdaalder, aan: den heer P. W. de Kramer, Wateringschestr. 54, Den Haag;

den heer G. Dekker, Spaarndammerstr. 130I, Amsterdam;

den heer D. H. van Egmond, Geertestraat 28, Utrecht;

den heer J. van Roon, Van Oldenbarneveldtstr. 121b, Rotterdam.

Verder hebben wij nog ter beschikking gesteld een drietal troostprijzen, bestaande uit een fraaie gravure, die door loting ten deel vielen aan:

den heer G. Danker, Hartenstr. 13, Amsterdam;

den heer M. Rosier, Nauwstraat, Dokkum;

den heer L. Korteweg, A 142 Dinteloord.

Gelijk met dit nummer worden ook de prijzen aan de gelukkige winnaars verzonden. Wie geen prijs kregen, moeten natuurlijk niet ontmoedigd zijn: er loopen nog twee prijsvragen, waarvan wij den uitslag binnenkort zullen mededeelen, en waarbij zij dus weer kans op een prijs hebben, terwijl een nieuw prijsraadsel, waaraan ook weer door ledereen kan worden medegedaan, in ons volgend nummer zal worden opgenomen.

Het parool is dus: steeds meedoen, dan zal men stellig wel eens een prijs bemachtigen.

DE REDACTIE.

VAN HEINDE EN VERRE

Het wintersportfeest te Garnisch-Partenkirchen.

Te Garnisch Partenkirchen (Duitsland) had de vorige week een wintersportfeest plaats, waarvan wij hierboven een drietal foto's brengen. Links: Een ten onzent onbekend spel, het ijschieten. Midden: Juffrouw Elli Winter, die het meeste succes had bij het schoonrijden. Rechts: Gezicht op het Rissermeer, gedurende een ijs-hockeywedstrijd

Sir Ernest Shackleton,

de bekende Zuidpool-reiziger, is op 5 Januari op zee aan boord van de „Quest" waarmee hij een nieuwe Zuidpool-expeditie zou ondernemen, tengevolge van hartverlamming overleden.

Het drukste punt der wereld.

Hierboven een foto van den straathoek bij het Charing Cross Station te Londen, waar per uur alleen reeds meer dan 5000 auto's passeeren. Algemeen wordt dit punt voor het drukste punt der wereld gehouden.

H. J. de Groot.

Den 1sten Januari van dit jaar is de Wet op het Vak-onderwijs in werking getreden, voor welke Wet de inspecteur-generaal van het onderwijs H. J. de Groot zich zeer veel moeite gegeven heeft. Naar aanleiding van dit feit is de heer de Groot verleden week Zaterdag door de Vereeniging van Directeuren in het Vakonderwijs gehuldigd.

Links:

Sinaasappelen tegen de griep!

In verscheidene steden van ons land ziet men thans venters met sinaasappelen, die hun koopwaar aanprijzen als een voorbehoedmiddel tegen de griep. Indien ze al geen voorbehoedmiddel zijn, smaken doen ze in ieder geval!

Rechts:

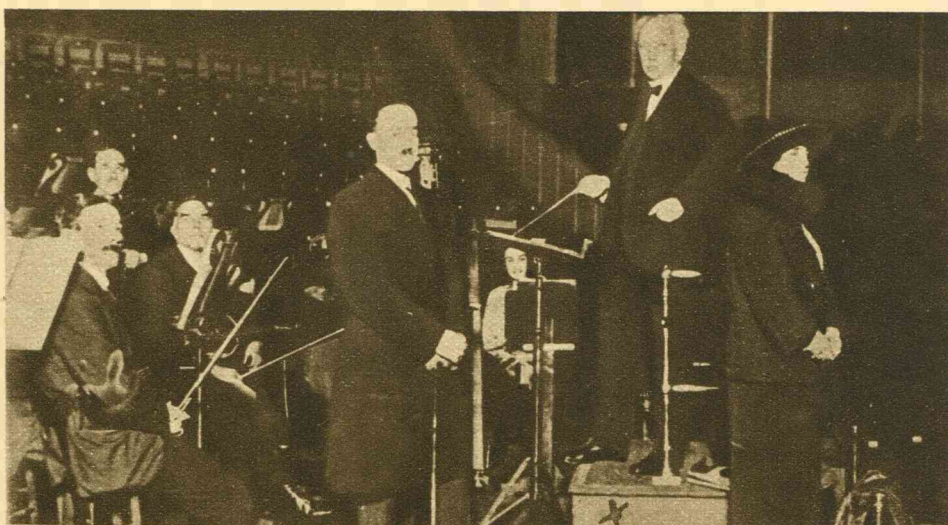
Een massa-biljartkamp.

Zondag 22 Jan. l.l. werd te Hilversum een massa-biljartkamp gehouden tusschen twaalf spelers van de Hilversumsche Biljartclub en twaalf spelers van de Biljartvereniging Amsterdam. De uitslag was Hilversum 2172 en Amsterdam 2147.

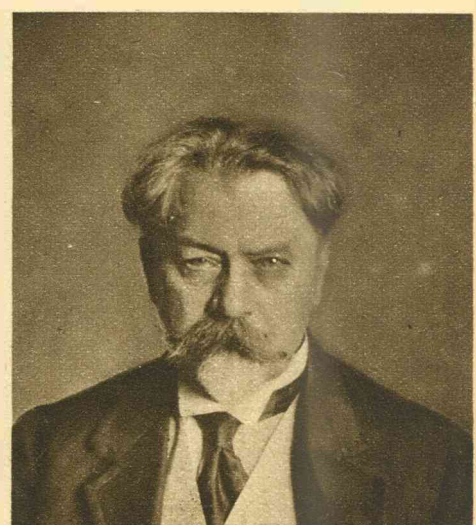
Sarah Bernhardt in ons land.

Een snap-shot van Sarah Bernhardt, gemaakt terwijl zij de vorige week te Amsterdam vertoefde. — Het spijt ons, onzen lezers geen beter portret van Sarah Bernhardt te kunnen aanbieden: hoewel een geheel leger fotografen in actie was, kon niemand de gevierde comédienne bewegen ook maar één oogenblik te poseeren!

Richard Strauss in Engeland.

De bekende componist Richard Strauss (x) dirigeerde na een afwezigheid van acht jaar, eenige weken geleden voor het eerst weder een concert in de Albert Hall te Londen. Zijn succes was overweldigend.

Prof. Arthur Nikisch,

ook ten onzent in muzikale kringen zeer bekend, is te Léipzig op 66-jarigen leeftijd vrij plotseling overleden.

DE BINOCLE

DOOR
ELISE WESSELINK-RUTGERS

Langzaam en statig gleeed de „Coronia“ de haven, die zij voor een ophoud van enkele uren was binnegestoomd, uit, om zonder verdere onderbreking de reis naar de plaats harer bestemming voort te zetten.

Een vijftal nieuwe passagiers was aan boord gekomen: een uit vier leden bestaande familie en een magere, jonge man, die zich, na eenige oogenblikken in zijn hut te hebben vertoefd, op het dek had neergezet en niet van zins scheen, zich met iets of iemand te bemoeien.

Met een binocle gewapend, tuurde hij naar de hooggelegen havenstad, die in het scheidende zonlicht een schitterenden aanblik bood.

Hij scheen er zich volstrekt niet van bewust te zijn, dat nieuwsgierige oogen gadesloegen, dat zich onder de menschen, die zich met de overdreven belangstelling van verveelde nietsdoeners in gissingen omtrent zijn persoonlijkheid verdiepten, iemand bevond, die zelfs met een bepaalde bedoeling op zijn doen en laten lette.

Henri Walker, één der jongere leden van een bekend detectiecorps, maakte de reis met de Corona mede met de opdracht, zoo mogelijk de hand te leggen op een berucht smokkelaar van diamanten, dien men ondanks de stellige overtuiging van zijn schuld nimmer op heeterdaad had kunnen betrappen.

De opdracht was den eerezuchtigen, jongen man welkom geweest; hij had nog geen gelegenheid gehad, zich op een in het oog vallende wijze te onderscheiden en hij hoopte de hem door deze opdracht geboden kans te benutten, om een sport hooger te klimmen op de ladder, waarop hij nog maar juist zijn voeten had geplant.

Uitgebreide inlichtingen omtrent de persoonlijkheid van den onder verschillende namen reizenden smokkelaar, omtrent zijn methodes en zijn vermoedelijke route stonden hem ten dienste en het leed volgens hem geen twijfel, of de eenzame passagier, die opzettelijk ieder contact met zijn medepassagiers scheen te willen vermijden, was de man, dien hij zocht.

Vreezend, zijn innerlijke opwinding te zullen verraden, hield hij zich aanvankelijk op veiligen afstand van den verdachte, maar hij begreep, dat hij pogingen in het werk

moest stellen, om bewijzen te verkrijgen van hetgeen hem terstond tot een onwankelbare overtuiging was geworden.

Op den derden dag na het verlaten van de schilderachtig gelegen havenstad, zette Henri Walker zich achteloos neder naast den vreemde, die op een tegen den deksalon geplaatste bank voor zich uit tuurde naar den gezichtseinder, waar licht en water in elkander schenen over te gaan.

„Wij hebben niet te klagen over het weer!“ merkte hij op, zichzelf verachtend, omdat hij geen ander aanloopje kon bedenken.

„Neen,“ antwoordde de ander beleefd. „Wij hebben niet te klagen!“

„De zee is zoo kalm als een zacht kabbelend meer!“ vervolgde de jonge detective, niet van zins, zich te laten afschrikken door de geringe toeschietelijkheid van den aangesprokene. „Volgens den kapitein is dit in deze streek een bijzonderheid!“

„Dat is het zeker!“ stemde de ander toe. „Ik heb het hier tenminste meermalen minder rustig gezien dan nu!“

Even vertoonde zich een triomfantelijke flikkering in de oogen van Henri Walker.

De wetenschap, dat de verdachte reeds meermalen deze reis had gemaakt, was hem een waardevolle aanwijzing, die hij zorgvuldig tusschen de reeds in zijn bezit zijnde gegevens rangschikte.

Hij dacht ernstig na over den volgenden zet, dien hij zou kunnen doen; het toeval wees hem de richting aan.

De verdachte man verschoof even den riem, waaraan hij zijn in het étui verborgen binocle droeg.

„Er valt niet veel te zien!“ merkte Henri Walker glimlachend op. „Zelfs niet met een kijker!“

„Het scheen hem toe, dat de man een nauw merkbare beweging van schrik maakte; hij was er echter niet geheel zeker van, hij begon er zelfs aan te twijfelen door de volmaakte onbevangenheid, waarmede de naast hem zittende antwoordde:

„Neen, niets dan water en lucht, waarheen men de oogen ook richt! M'n kijker is bovendien niet scherp, meer geschikt voor schouwburg-gebruik dan voor zeekijker!“

Na nog eenige onbetekenende woorden met zijn medepassagier gewisseld te hebben, stond Henri Walker op en

slenterde weg; hij wilde geen argwaan wekken door over groot belangstellingstoon, hoewel hij zich voornam, zijn waakzaamheid geen oogenblik te laten verslappen.

De verdachte man scheen na dit korte, nietszeggende onderhoud verandering in zijn tactiek te willen brengen; hij was het, die de eerste schrede zette op den weg tot nadere kennismaking, door zich later op den dag uit eigen beweging bij den jongen detective te voegen en zich aan hem voor te stellen als: John Dale, een handelsreiziger, die door zijn firma naar de meest afgelegen punten van een wijd-uitgestrekt afzetgebied werd gezonden.

„Ik leid, zooals u wel begrijpen kunt, een zwervend leven!“ voegde hij erbij. „De dagen, die ik in mijn familiekring doorbreng, zijn te tellen! Is het de eerste maal, dat u deze reis maakt, mijnheer...?“

„Walker! Henri Walker!“ viel de ander in. „Ja, het is de eerste maal, tenminste, als ik de heenreis buiten beschouwing laat!“

„Ik heb u op de heenreis niet aan boord van de „Coronia“ gezien!“

„Neen, ik deed die met de „Liparia!““ antwoordde Henri Walker gedachtenloos.

Terstond begreep hij echter, dat hij een domheid had begaan, dat hij zich als een onnoozele jongen had laten uithooren, dat hij zijn tegenpartij een troef in de hand had gespeeld!

Tusschen de aankomst van de „Liparia“ in de haven van bestemming en het vertrek van de „Coronia“, die vandaar uit de terugreis aanvaardde, was zoo weinig tijd verloop, dat het voor den slimmen smokkelaar niet moeilijk te raden was, dat hij, Henri Walker, de reis had gemaakt met een ander doel dan een verblijf in de vreemde stad, waar hij zich slechts enkele uren had opgehouden, zoodat van genoeg geen sprake had kunnen zijn en evenmin van een afdoening van zakelijke aangelegenheden!

Hij beet zich van ergernis over zijn eigen domheid op de lippen en wist niet dadelijk het gesprek te vervolgen; aandachtig bespiedde hij het gelaat van John Dale; de uitdrukking ervan stelde hem eenigs ins gerust en hij paalde zich met de gedachte, dat ook slimme smokkelaars niet alwetend zijn, dat John Dale mogelijk volstrekt niet op de hoogte was

WINTERLANDSCHAP

NAAR DE SCHILDERIJ VAN N. BERCHEM, IN HET KAISER-FRIEDRICH-MUSEUM TE BERLIJN.

De barre, sombere strengheid van den winter treedt ons wel sprekend tegemoet uit dit romantische tafereel, door Berchem op meesterlijke wijze op het doek gebracht.

van de afvaarten der verschillende stoomers, die den dienst tusschen de twee voornaamste handelssteden onderhielden.

„Bevalt het reisgeelschap u?” informeerde John Dale luchtigjes.

„O ja, uitstekend! De stemming is alleraangenaamst! Ik kan u werkelijk raden . . .”

„Ik tracht gewoonlijk alle kennismakingen op reis te voorkomen!”

„Waarom?”

„Uw vraag bewijst, dat u nog weinig gereisd hebt!”

„Hoezo?”

„Wel, ik reis véél en ik heb ondervonden, dat de aan boord gelegde vriendschapsbanden gewoonlijk niet langer zijn dan de duur van de reis! Ik zou, als ik mij niet wat terughield, een ontelbaar aantal menschen vluchtig leeren kennen, om ze dan waarschijnlijk later nimmermeer te ontmoeten; ik zou van hen alleen de oppervlakte zien, zonder ooit tot de kern te kunnen doordringen! Neen, ik houd mij liever aan mijn oude, beproefde vrienden, die mij, hoe weinig ik ook in hun midden vertoeven kan, steeds weder met de oude hartelijkheid en ongedwongenheid tegemoettreden! Wát natuurlijk niet verhindert,” voegde hij er met een innemenden glimlach bij, „dat het mij bijzonder aangenaam is, door het welwillende toeval met u in aanraking te zijn gebracht!”

Henri Walker boog even in erkenning van de vriendelijkheid dezer laatste woorden.

Zijn opmerkzaamheid werd getrokken door een groepje passagiers, die, met kijkers gewapend, in de verte tuurden; verlangend, het gesprek in een andere richting te voeren, vroeg hij:

„Wat zou daar te zien zijn?”

„Vermoedelijk een schip!”

„Ik zie niets!”

„Ik evenmin, maar zelfs met den besten kijker is vanaf de plek, waar wij ons bevinden, nog geen land te ontdekken; het zal een schip zijn of een boot!”

John Dale haalde zijn binocle te voorschijn en bracht dien aan zijn oogen.

„Ja,” bevestigde hij, „het is een groote driemaster, die ons tegemoet komt!”

„Mag ik even . . . ?” verzocht Henri Walker, zijn hand naar den kijker uitstrekkend.

„O, pardon! Neen . . . het is . . . het is een zeer bijzonder soort kijker! Het is . . . Neen, hij is niet geschikt voor uw oogen! U zult er niets door kunnen zien! Het spijt mij, maar . . . maar ik . . . !”

„Neem mij niet kwalijk!” verontschuldigde Henri Walker zich haastig. „Ik wist niet . . . ik zal . . . !”

Hij liep naar het groepje passagiers en leende voor een oogenblik den kijker van een hunner, hoewel het naderende schip reeds voor het bloote oog zichtbaar was geworden; de hand, waarmee hij den binocle opgeheven hield, trilde van opwinding.

Hij durfde zichzelf niet langer in het gezelschap van John Dale vertrouwen, hij vreesde, dat hij zijn vreugde over de ontdekking, die hij had gedaan, niet zou kunnen verbergen. Hij kende nu de bewaarplaats van de gesmokkelde diamanten!

Niemand was op het denkbeeld gekomen, bij het doorzoeken van John Dale's bagage, diens binocle open te schroeven, om de holten tusschen de glazen aan een nadere beschouwing te onderwerpen!

Het toeval had hem, Henri Walker, met grilligen vinger de geheime bergplaats gewezen!

Vermoedelijk had de slimme vogel hetzelfde kunstje reeds

DE BEROEMDE WEENSCH E GOBELINS.

Hierboven reproduceeren wij een der schoonste stukken uit het beroemde Gobelijnmuseum te Weenen, voorstellend de geschiedenis van den blinden Tobias. Het stuk is te Brussel in de 16e eeuw gemaakt. — Zoals men weet, zui- len de gobelins door de oostenrijksche regering in het buitenland in onderpand gegeven worden, tensinds geld voor levensmid- delen te bekomen. In Oostenrijk zelf wordt echter door de kunstwereld hevig tegen dezen maatregel ge- protesteerd.

meerdere malen doen gelukken, maar ditmaal zou het op een fiasco uitloopen! Hij zou het betreuren, dat hij van zijn gewone terughoudendheid was afgeweken en zich daardoor blootgegeven had!

Nu kwam het erop aan, zich niet te verraden; weliswaar zou het den smokkelaar niet gelukken, zijn waar op een ander veilig plekje te verbergen, — zijn geheele bezit en zelfs zijn persoon werden immers door ervaren speurders doorsnuffeld! — maar hij zou zijn kostbaar bezit overboord kunnen werpen, om de gevangenis te ontgaan en dan zou alle moeite vergeefs zijn geweest!

Zich omwende id, om zijn slachtoffer gade te slaan, zag hij, dat John Dale verdwenen was en in argeloos goed vertrouwen of in verregaande onvoorzichtigheid zijn binocle had neergelegd op de bank, waarop hij had geëeten.

Snel als het weerlicht liep Henri Walker erheen, nam den kijker, die zachtjes rammelde op, bracht hem voor zijn oogen, legde hem weer neer en ging terug naar zijn vorige plaats, juist intijds, om de aandacht van John Dale, die uit zijn hut naar buiten trad, te ontgaan.

Hij zocht den marconist op en gaf een telegram af, dat nog dienselfden dag werd overgeseind; in de twee dagen, die verlopen moesten, vóór de reis ten einde was, vermeed hij

het gezelschap van den man, dien hij bij zijn aankomst een minder aangename verrassing had bereid.

Nauwelijks lag de boot in de haven van de wereldstad gemeerd, of twee mannen vatten post bij de loopplank, waarlangs de passagiers de boot zouden verlaten; Henri Walker was door het gedrang van de massa op eenigen afstand geraakt van zijn prooi, maar hij maakte zich niet ongerust; de persoon van den smokkelaar was bij de mannen, die op hem loerden, voldoende bekend, men had alleen maar nimmer zijn buit kunnen achterhalen.

Dat die buit zich in den binocle van den verdachte bevond, stond vast; de jonge detective had gelegenheid te over gehad, om er zich van te overtuigen, dat John Dale zich na dat ééne moment van onbedachtzaamheid niet opnieuw van zijn waardevollen kijker had gescheiden.

„Wilt u ons even volgen?” verzocht een der beide mannen die aan de loopplank stonden, John Dale.

„Waarom?” vroeg de e, verwonderd doend.

„Kom, dat weet ge wel!”

„Is het weer zoo laat? Word ik weer verdacht? Is men nu nog niet van mijn onschuld overtuigd? Goed! Ik zal u volgen! Zoo, mijnheer Walker! Staat u ook om de ééne of andere reden onder verdenking? Ge sluit u als vanzelfsprekend bij ons aan en . . .”

Hij babbelde luchtig voort, totdat het douane-kantoor was bereikt.

In hevige spanning keek de jonge detective toe, toen de binocle van John Dale werd opengeschoefd.

De holten tusschen de glazen waren ledig!

De smokkelaar glimlachte; hij bleef glimlachen gedurende het nauwkeurige onderzoek, waaraan hijzelf en zijn bagage werd onderworpen; hij glimlachte nog, toen men hem eindelijk vrij moest laten, omdat nergens iets gevonden werd, dat verdenking tegen hem wettigen kon.

Vele jaren later, toen Henri Walker zijn sporen in het door hem geko- en beroep reeds had verdiend, reisde hij toevallig opnieuw met zijn ouden bekende, John Dale.

Zij zaten tezamen in een overigens onbezette spoorweg- coupé en de smokkelaar bracht zelf het gesprek op hun gezamenlijke reis met de „Coronia”.

„Had u werkelijk diamanten bij u?” vroeg zijn reisgenoot.

„Of . . . ?”

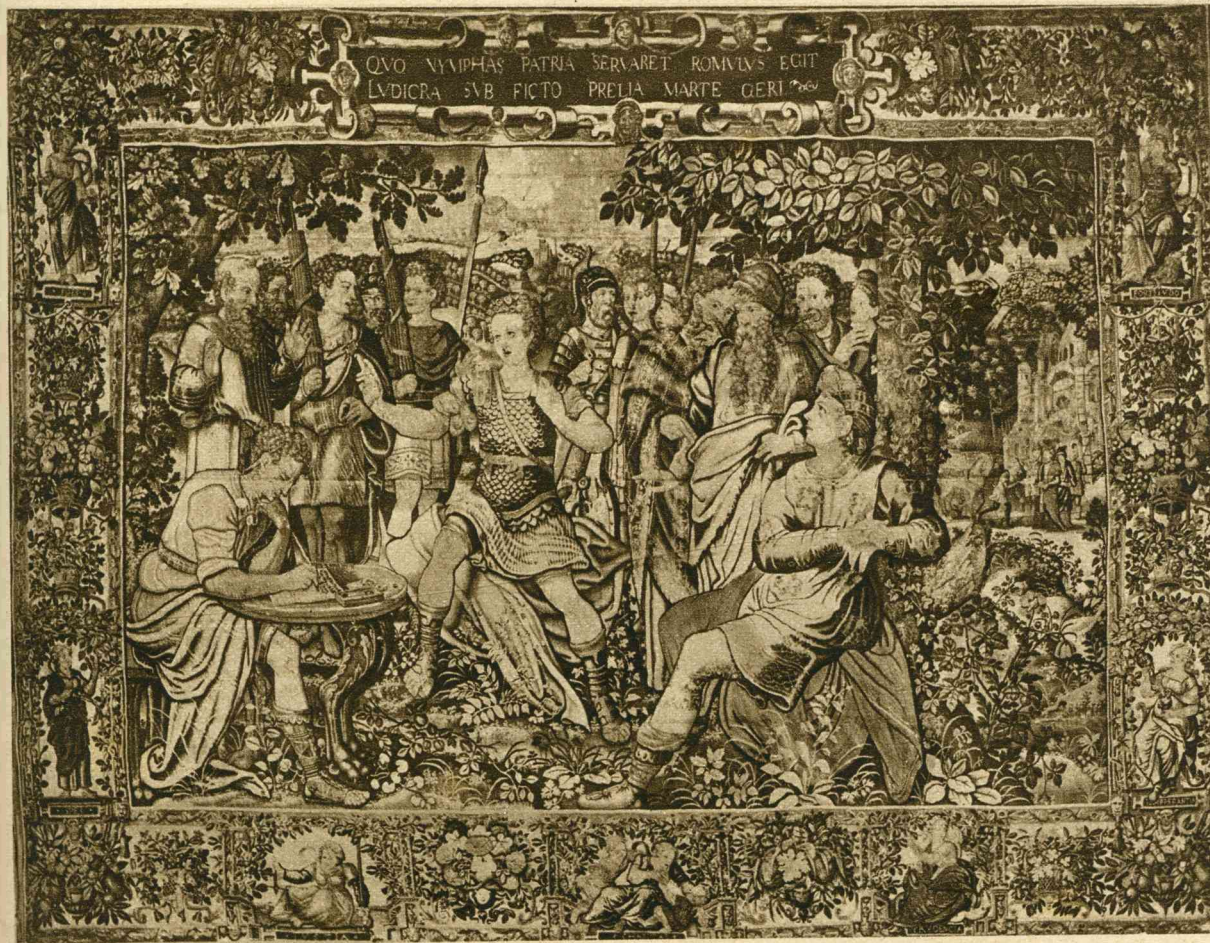
De ander dacht een oogenblik na en vertelde toen:

„Ik heb mijn gevaarlijke liefhebberij, die ik evenzeer uit sport als uit geldzucht beoefende, opgegeven en kan u dus nu wel een kijkje achter de schermen gunnen! Ik wist, dat u op mij afgezonden waart; onze spionnen werkten steeds voortreffelijk, ik was dus een gewaarschuwd man! U was jong en onervaren, zoodat ik gemakkelijk spel had; ik wilde uw aandacht op mijn binocle gevestigd zien en legde het daar onmiddellijk op toe; het is één van de eerste regels van het vak, om de aandacht van de speurders in een verkeerde richting te leiden! Dat gelukte mij bij u bijzonder goed!”

„Maar de diamanten?” vroeg de detective ongeduldig.

„Wel, die waren in den dubbelen bodem van het étui verborgen, maar daaraan dacht niemand, toen de binocle zelf ledig was gebleken! Begript u nu, van hoe groote waarde het is, een vooropgezette meening in iemands hersens te doen postvatten?”

Henri Walker begreep het en deed zijn voordeel met de geschiedenis van John Dale's binocle.

DE BEROEMDE WEENSCH E GOBELINS.

Nog een bijzonder fraai gobelin uit het Weensche museum, voorstellend de geschiedenis van Romulus, volgens de sage de stichter en eerste koning van Rome (753—716 v. Chr.) Ook dit stuk is in de 16e eeuw te Brussel vervaardigd.

HET GOUDLAND

NAAR HET DEENSCH VAN NIELS MEYN
GEAUTORISEERDE VERTALING

18)

Lk kende geen anderen God dan zijn eigen kracht, maar toch was het of de oude man zijn verscheurde ziel met balsem bedekte, zijn ziel die nog bloedde van de geleden nederlaag. En toen bedacht hij, dat de oude man ook wel de smart in zijn borst zou kunnen lenigen, nu hij de wonden aan zijn pijnlijke beenen zoo goed genezen had.

De oude man keek hem aandachtig aan.

„Zeg mij,” vroeg hij vriendelijk, „riep het verlangen naar het licht der zon je weg uit het land, waarvan je zeide dat het koud en onvruchtbaar is, als de vruchten der boomen rijp zijn geworden?”

Ek schudde het hoofd. De herinnering aan Aki flitste plotseling in hem op. Hij had Aki geheel vergeten; de herinnering aan zijn vijand was ten onder gegaan in den grooten maalstroom van indrukken uit de kleurrijke zonnelanden van het Oosten.

Hij keek vrijmoedig op en begon te vertellen, maar er was geen gloed in zijn verhaal, toen hij zijn ouden vijand noemde. Alles scheen hem zoo ver weg en vaag, alsof het hem volstrekt niet aanging.

Toen hij van den rit op den oeros vertelde, wond hij zich meer op, en zijn verhaal van zijn grooten triomftocht door de groote bosschen maakte de oogen van den ouden man aan het glinsteren.

Daarop volgde het verhaal van het schip der Phoeniciërs en de slavenmarkt in Gaza en ten slotte het gevecht met de Bedouïnen, toen bij Schahar, den Kabyl, gered had. Ek eindigde met op echte Oostersche wijze zijn heldendaden in de woestijn te beschrijven, waarin hij zich zelf hoogdravende eerenamen gaf, en adjectieven gebruikte als de groote Ek, de geweldige Ek, de triomfantelijke Ek enz. Ten slotte vertelde hij heel zijn strijd daar boven op den berg om de zon te overrompelen.

Toen hij zweeg, legde de oude man de hand op zijn schouder en bracht hem naar een kleine beek, die op den berg ontsprong, en waarvan de oevers vlak tegen de rots uit fijn, zacht zand bestonden. De oude man knielde en teekende met de hand in het zand. Ek zag dat het de omtrek van een leeuw was, en zijn oogen volgden ijverig de lange, beenige vingers, die in het natte zand teekenden.

„Daar heb je een leeuw,” zeide de grijsaard, „een zelfde dier als ik hier in de woestijn getemd heb.

De Bedouïnen zullen hier voorbij komen. Misschien ook de mannen van den Kabyl en kooplieden met een karavaan. Ze zullen allen bij de beek stilstaan en uitroepen: „Kijk, daar heb je een leeuw.”

Maar, ik zie meer dan den leeuw. Als ik denk aan moed en groote kracht, teeken ik een leeuw en dan is het niet het dier zelf wat ik zie. Maar diens groote eigenschappen. Op dezelfde wijze plaatste God eens de zon, de maan en al de sterren aan den hemel, om daarmede den menschen te toonen dat Hij groot en almachtig was. Door het licht van de maan, kunnen de karavanen 's nachts doorreizen, de sterren leiden hen op den goeden weg en de warmte van de zon doet alles vruchtbaar worden, zij drukken Gods barmhartigheid en goedheid uit. En de groote, schitterende zinnebeelden daar boven, die nooit bedriegen, toonen dat God waarheid is en eeuwig dezelfde. Zijn gemoed is niet veranderlijk als dat der menschen, dat verandert met de luchtige winden der woestijn.

In overoude dagen konden de menschen deze teekens lezen, maar nu zijn zij die vergeten. Zij zien het licht, voelen de warmte van zon en maan en zeggen: Zie, daar heb je onze goden. Maar de hemelteekens kunnen hen niet goed en zacht maken, zij verharden elkaars hart en worden woest en onbarmhartig.”

Ek zag zijn verklaarden blik. „Ik heb gefeild,” riep hij uit, „ik zal niet langer de zon zoeken, ik zal God zoeken, maar zeg mij, gij alwetende, waar vind ik Hem?”

De grijsaard stond op en wees met de uitgestrekte hand naar de vier windstreken: „Daar,” riep hij, „Hij is overal. Hij staat boven het licht der sterren, Hij is in de beek die te voorschijn ritselt en den dorstigen wandelaar laaft. Hij is in het gras dat groeit en in de vrucht die rijpt. Zijn geest ligt in het geluid

van den wind en in het ruischen der wateren, en Hij woont in den tempel, dien Hij in je eigen hart gebouwd heeft. Daar moet je Hem vereeren.”

„Ja, maar, hoe, hoe?” vroeg Ek ademloos.

„Je moet het menschenwerk verloochenen, dat je niets dan armzalige winst verschaffen kan. Waarom heb je je gewapende krijgslieden de woestijn in gezonden? Om de groote karavanen te beschermen tegen de roofzucht der Bedouïnen, zal je antwoorden. De roofzucht en de dorst naar het goud van den naaste is slecht. Maar is het niet om de dorst naar het goud van den naaste te lesschen, dat de karavanen uittrekken?”

Waarom verzamelen de menschen in Noord en Zuid de kostbaarste schatten en bouwen zij paleizen met zuilen van goud en zilver? Zij denken dat zij er gelukkiger door worden en verwijderen zich in stormpas van het grootste van alles. Zij zijn op weg naar de verwoesting.” Er kwam een eigenaardige glans op het gelaat van den ouden man, en zijn oogen schitterden, zooals Ek de oogen van een

PAUL SCHRAMM.

de groote Weenske pianist (het vroegere wonderkind), die van een tournee door Scandinavië terug is (over 60 concerten), zal onder leiding van het concertbureau Ernst Krauss ook in Nederland een reeks concerten geven.

tooveenaar in zijn vaderland had zien schitteren, als die met de geesten der afgestorvenen sprak.

„Ik zie het voor mij. Het trotsche en groote rijk der Minaeërs zal in puin vallen. De reusachtige steden Babilu en Assur zullen tot zandheuvels worden, waar jakhalzen en gieren huizen. Wereldrijken zullen ontstaan en verdwijnen. Het licht dat de menschen er ontstoken hebben, zal verdooven om elders op te vlammen. Mannen uit je land in het Noorden en van jouw stam zullen heerschen, als zij zich de groote en eenige gedachte hebben meester gemaakt: het geloof aan den eenigen, onzichtbaren God.

Maar ook zij zullen zich overgeven aan een welderig leven en leege pracht. Zij zullen heel de wereld beheerschen met de macht hunner wapens, maar ten slotte zullen zij hun wapens tegen elkander richten en vergaan, terwijl nieuwe menschen zich van de macht meester maken.

En onder al deze menschen; even talloos als de zandkorrels die de wind de woestijn door jaagt, en als de sterren, waarmee God den hemel bezaaid heeft, zaler misschien één rechtvaardig man zijn. Maar zal zijn stem de vroolijke kreten uit de paleizen verdooven kunnen, als de gouden bekers klinken, of zal die te niet gaan onder het lawaai der zwaarden, die kletterend op helmen en schilden nedervallen?

Men zal hem uitlachen en de stad uitjagen. Want de menschen verstaan de kunst goed om hun ondeugden te vergulden. De glans van de goudstukken zal de oogen zoo verblinden, dat men die voor de stralen van handel en winst zelf houdt. Strijd en dood zal men in schoone liederen prijzen, waarnaar de menigte vol bekoring luistert en vergeet dat het hun eigen hartebloed is dat vloeit.

De groote dijken, die het water aan banden leggen en de akkers vruchtbaar maken, en de kolossale marmeren paleizen, alle zijn ze gebouwd door duizenden ijverige handen, maar het zijn de duizenden monden niet, die verzadigd worden. De groote menigte krijgt steenen voor brood, terwijl enkelen der uitverkorenen leven in overvloed. Deze heel enkelen baden in aardsch geluk, dat tot de vergankelijkheid behoort, en staan als een onoverkomenlijke muur tusschen de menscheid en God.

Want indien zij in God leefden, zouden zij de poorten der paleizen openen voor hen die hongeren en dorsten, voor de armen en lijdenden. De vreugde ontstaan door anderen te verheugen, is het licht dat straalt in den tempel des harten.

Nu hebben zij hun eigen goden, aan wien zij van hun overvloed offren en zij weten niet, dat het tienmaal beter voor hun zelf zou zijn, indien zij in plaats daarvan de behoeftigen bedeedden. Want die met onzelfzuchtig gemoed aan anderen geeft, geeft aan God.”

De oude man zweeg, terwijl de ondergaande zon een aureool van stralen om zijn hoofd wierp. De groote leeuw kwam de grot uit en wreef zijn geweldigen kop tegen den schouder van zijn baas.

Een vlugge gazel kwam aangesprongen en bleef bij de beek staan, waar hij zonder angst zijn dorst stilde, en op den rand van de rots boven de grot zaten de zangvogels rustig zij aan zij met een grooten valk.

Er lag een diepe en bekoorlijke vrede over deze plek. Het was of de goedheid en gedachtenrijkdom, die de oude man uitstraalde, ook de dieren der aarde en de vogelen des hemels bezielde.

Na een kort oogenblik nam hij weer het woord: „Kijk naar de dieren hier. Jarenlang hebben zij deze plek gekend als een plaats waar vrede woont.

Het is of zij begrepen hebben, wat de menschen niet kunnen verstaan. Ook ik ben eens groot en machtig geweest. Ik was een geweldig krijgsman, en mijn naam werd trillend genoemd door allen. Ver heb ik gereisd. Ik heb het vaderland gezien van den pauw en de zijworm, daar weer reusachtige ondiepen met witte tanden en een neus, waarmee zij grijpen kunnen, gewillig als slaaf voor den mensch dienst doen. Ik heb gereisd in de onbekende streken achter het land P u n t, waar wilde, zwarte boschmensen leven, ik heb de stad der steden gezien B a b i l u, de poort der goden, en ik ben in het land geweest van den grooten stroom, waar het volk gewillig als slaaf dienst doet, en de machtigen gelooven dat zij de vergankelijkheid van den dood ontgaan kunnen door hun ontzielde lichamen te balsemen en in spelonken te verbergen. Over duizenden jaren zullen vreemde Barbaren ze te voorschijn halen en hen zonder eenige schaamte uit nieuwsgierigheid en spottend lachend ontblooten.

Maar overal heb ik hetzelfde gebrek aan kennis ontmoet.

Tientallen jaren geleden werd het mij opeens duidelijk dat ik in de kracht mijner manlijke jaren den breeden weg der vergankelijkheid bewandelde. Toen was ik als de anderen. Mijn paleis was het grootste en schitterendste, mijn slavinnen waren de schoonste en mijn krijgslieden de felste.

Op zekeren nacht vierden wij feest, en toen ik eindloze bekers zoeten wijn gedronken had, stond ik op. Ik had behoefte om den nacht in te wandelen en alleen te zijn. Het gesprek mijner vrienden verveelde mij, en de stemmen der slavinnen waren niet langer zoet als honig. Mijn rijkdommen hadden mij alles gegeven wat ik begeerde. Nu was er niets nieuws meer.

Ik wilde alleen zijn in den donkeren nacht om nieuwe vermakelijkheden te bedenken. Ik wandelde lang en kwam buiten den tuin van het paleis. Ik had een donkeren mantel over mijn schitterend kleed en wandelde zijwendend de slapende stad door. De roes van den wijn was verdwenen en mijn gedachten waren helder.

Op de markt bleef ik staan. Daar was leven en beweging, want een groote karavaan beladen met wierook en goud zou kort na den dag raad, zoodra de stadsportopen waren, wegtrekken.

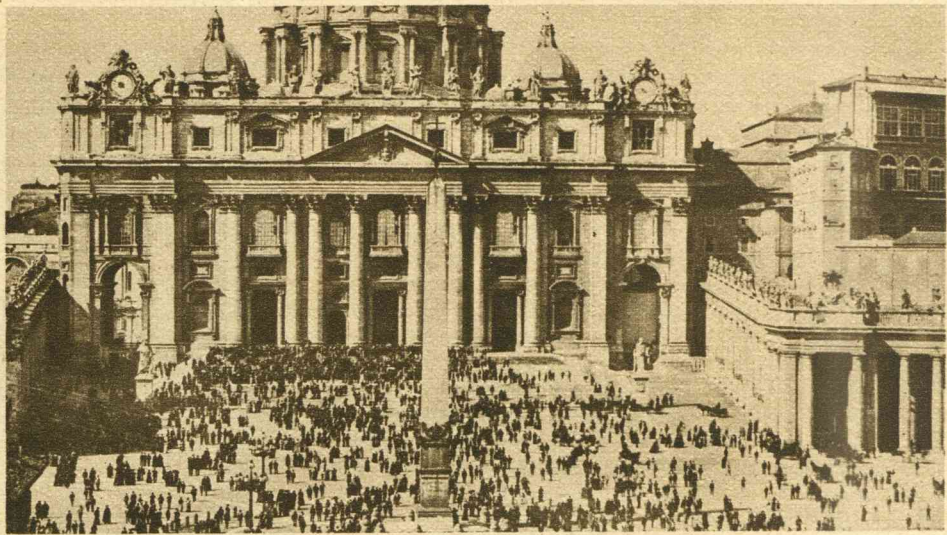
Voor den grooten tempel aan den maangod W a d d gewijd, was er een groote samscholing en ik zag de wapens van mijn krijgslieden blinken. Ik was immers de opperbevelhebber der stad. Door een onverklaarbare nieuwsgierigheid gedreven, mengde ik mij onder de menigte en zag een havenlooze, armoedige jongeling onder woeste kreten door de soldaten wegslepen.

De menigte drong opgewonden naar voren en wilde hem verscheuren, en ik werd ook kwaad, want de jongeling bespote en hoonde den god.

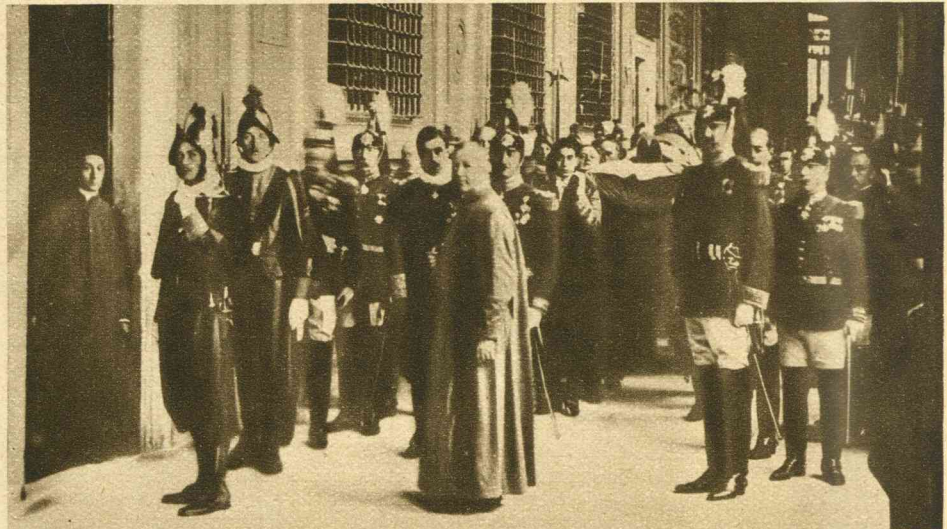
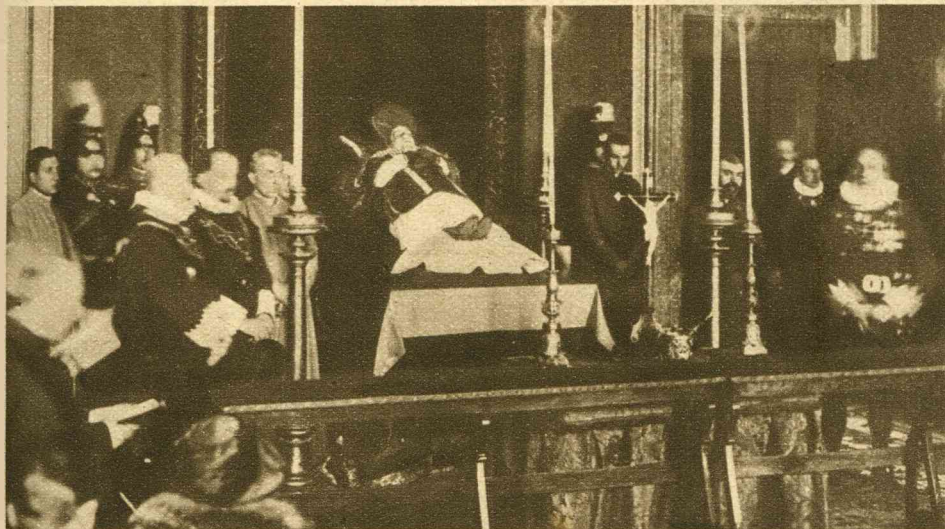
„W a d d,” gilte hij, „je naam beteekent de barmhartige liefde. En je bent niet anders dan een gelemaneschijf van zwaar goud!

(Wordt vervolgd).

Het overlijden van Z.H. Paus Benedictus XV

Naar aanleiding van het overlijden van Z.H. Paus Benedictus XV, van wien wij in ons vorig nummer reeds een fraai, groot portret reproduceerden, brengen wij hier op deze pagina nog een serie zeer interessante foto's, die wij in den loop der vorige week van onze correspondenten in Italië ontvingen. Hierboven: een tweetal kiekken van de menschenmenigte voor de St. Pieter nádat het overlijden van den Paus was bekend gemaakt.

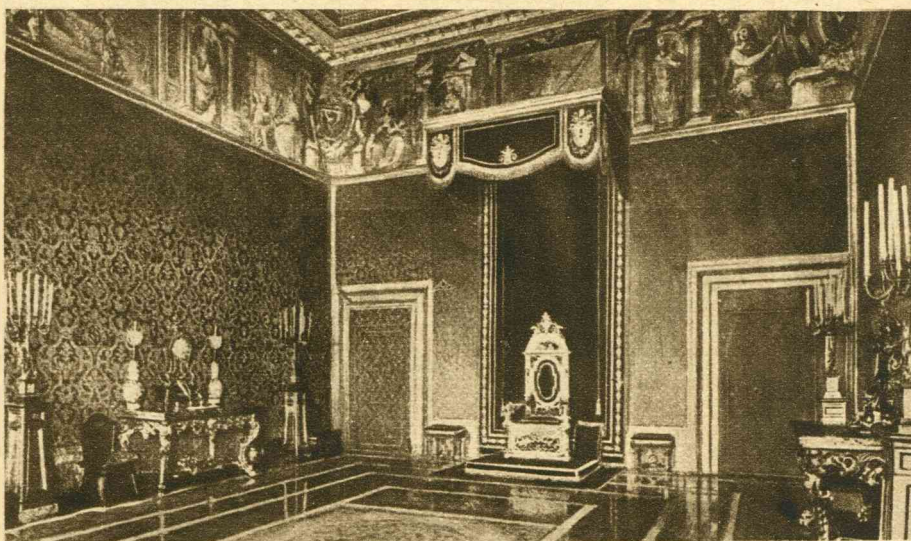

De tentoonstelling van 's Pausen lijk in de troonzaal van het Vaticaan.

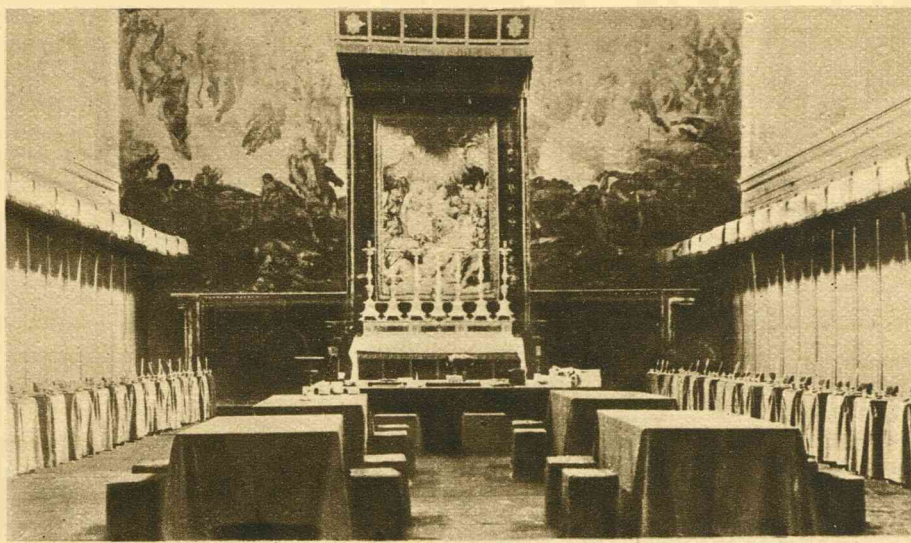
Het stoffelijk overschot van den Paus wordt van de troonzaal overgebracht naar de basiliek van den St. Pieter.

Z.H. Paus Benedictus XV, naar een der laatst van hem genomen foto's.

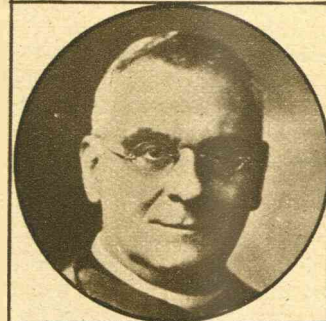
De Troonzaal in het Vaticaan, waarin het lijk van den Paus tentoongesteld werd.

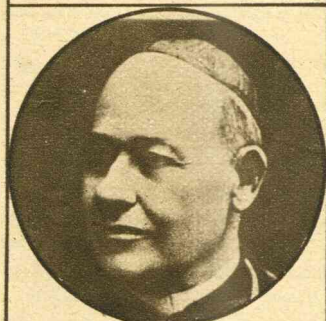
De Sixtinsche kapel in het Vaticaan, waarin de overleden Paus gekozen werd en waarin ook diens opvolger gekozen zal worden.

Kardinaal Gasparri, die de aangelegenheden van den Pauselijken Stoel behartigt na het overlijden van den Paus.

Kardinaal Camillo Laurenti van wien men aanneemt dat hij de meeste kans heeft tot Paus gekozen te worden.

Kardinaal Vincenzo Vannutelli, die als deken van het Heilig College de dagelijksche bijeenkomsten van de Kardinalen in het Vaticaan presideert.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Wordt niet verkouden!

Er zal wel niemand gevonden kunnen worden, die het prettig vindt, verkouden te zijn. En toch — op zijn beurt zijn we het allemaal, de een meer, de ander minder keeren per jaar. En dat, terwijl er een zeer eenvoudig en afdoend middel bestaat, om niet verkouden te worden. Dat het haast nimmer wordt toegepast, zal dan ook alleen zijn oorzaak vinden in het feit, dat het middel zoo goed als onbekend is. Nu er echter door de dokters op gewezen wordt dat het noodzakelijk is, in verband met de influenza-epidemie die over ons land — en ons land niet alleen — gaat, niet verkouden te worden, zullen wij dat middel hieronder mededeelen. Verkoudheid kan men voorkomen door het harden van de slijmvliezen van den neus. Wanneer U naar een specialist gaat, zal deze dat in een ommeentje voor U doen. Maar men kan dit verhardingsproces ook zelf bewerkstelligen en wel door elken morgen een half glas koud water op te snuiven en weer uit te blazen. Het beste is natuurlijk, daarmede in den zomer te beginnen, bij warm weer, wanneer het water dus niet te koud is en niet te zeer prikkelt. Maar men kan er ook thans een aanvang mee maken, als men maar zorgt de eerste keeren water te nemen, waarvan de eerste koude af is, en dan langzamerhand kouder en kouder te nemen, totdat men eraan gewend is het ook te doen bij de hevigste koude en met ijskoud water. Men giet het water eenvoudig in de holle hand en snuift het op, om het terstond weer uit te blazen. Twee- à driemaal achtereens is voldoende. Door dit geregeld iederen morgen te doen, zal men niet alleen verkoudheid voorkomen, maar men zal er ook door bewerken, dat men een helder hoofd heeft, wat een niet te onderschatten voordeel is voor ieder, die meer met het hoofd dan met de handen moet werken.

De Oud-Grieksche mode in Parijsche boudoirs.

De dames uit voorname Parijsche kringen dragen thans in hun boudoirs ruime, korte, rechtafhangende gewaden, zooals die vroeger in het oude Griekenland gedragen werden. Naar men zegt, moet deze mode veel opgang maken, daar ze als ochtendjapon sierlijk en gemakkelijk is.

Nuttige Wenken.

Een gekneusd ei kan men nog heel goed koken, als men in het kookwater een theelepeltje zout doet. Het eiwit zal dan bij het koken niet naar buiten dringen.

EEN MODERNE WINTERMANTEL,

gedragen door de beroemde Amerikaansche filmspeelster Claire Windsor. De mantel is gemaakt van zwart fluweel en gegarneerd met wit bont. Op den achtergrond der foto ziet men het centrum van New-York.

Brandvlekken, door strijken in linnengoed ontstaan, kan men verwijderen door een halven ui over de plek heen te wrijven, het kledingstuk uit te wasschen in koud water en het daarin een half uur te laten weken.

Laat de zon vooral op de toetsen van uw piano schijnen; zonlicht voorkomt het geel- worden van het ivoor.

Vuile handen van roet of aarde, wassche men eerst met koud water af en daarna pas met warm, omdat warm water vaak de vetdeelen oplost en het vuil daardoor juist in de poriën dringt. Puimsteen en een goede nagelborstel zijn bij wasschen met koud water natuurlijk onontbeerlijk.

Postzegels, die niet goed plakken, maakt men aan beide kanten goed nat en drukt ze dan stevig op brief of kaart.

Inkt-, wijn- en vruchtenvlekken kan men uitstekend verwijderen met het sap van tomaten.

Recepten.

Vijgenpudding.

Benodigd: 500 gr. schoongemaakte, fijngehakte vijgen; 250 gr. tarwebloem; 250 gr. kruim van oud wittebrood; een ei, een halve liter melk; 50 gr. boter.

Bereiding: Alle ingrediënten roert men goed dooreen en kneed ze met de melk tot een vast en kneedbaar deeg. Dit rolt men tot een bal, bindt het (niet te stijf) in een met boter besmeerd en met meel bestoven servet, en kookt het zoo gedurende twee en een half uur in een pan met kokend water (au bain Marie). De pudding wordt met boter en suiker, warm gepresenteerd.

Negertaart.

Benodigd: 200 gram bloem; 100 gram boter; 300 gram suiker; 50 gram cacao; het merg van een stokje vanille; twee eieren; 1 d.L. kokend water; 1 d.L. zure melk of karnemelk; 1 theelepel dubbelkoolzure soda.

Bereiding: De boter roert men eerst tot room, waarna men, één voor één, de eidooiers er bij voegt, dan de suiker, het kokende water, de gezeefde bloem, de karnemelk, de cacao, de vanille, de dubbelkoolzure soda en het stijfgeklopte eiwit. De taart bakt men in een beboterd en met poedersuiker bestrooiden vorm gedurende ongeveer één uur. Is de taart koud geworden, dan glaceert men haar en versiert ze met roode kersen. Glazuur kan men op de volgende wijze maken van honderd gram poedersuiker, eenige druppels van een smaakje en wat water. Zeef de poedersuiker, meng ze aan met het smaakje en een weinig water en roer het dan net zoo lang, totdat het als een gelijke massa van den lepel afloopt. Daarna strijkt men het glazuur met een mes gelijkmatig over de koude taart.

VOOR DE JEUGD

ONDEUGEND JANTJE.

Eenige jaren geleden woonde er te Albi, een klein plaatsje in Italië, een eenvoudig schoenmakerke, Papafol, geheeten. Het was een mannetje van een goede zesting en hij was de braafheid in persoon, maar ongelukkig juist daarom misschien, hadden de schooljongens altijd hem uitgepikt, als doel voor hun guitenstreken. Vooral van Jantje van den koekbakker had Papafol veel te lijden en misschien had hij dan ook maar het beste gedaan, dit jongensch eens wat flinker onderhanden te nemen bij zijn afstraffingen, maar dat kon hij dan weer niet over zijn goed hart verkrijgen. Hij dacht dan telkens bij zichzelf: Kom, kom, ik ben zelf toch ook eens jong geweest en toen was ik ook niet altijd even braaf. Ofschoon de goede Papafol misschien gedurende heel zijn jeugd niet zooveel ondeugende streken had uitgehaald, als Jantje in een enkele week. Nu eens gooide hij met erwten, dan weer met propjes en mikte dan precies op baas Papafol's neus; zoo had hij telkens weer wat nieuws; maar eens bedacht hij toch ook weer wat heel aardigs. Je moet weten dat er een ruit kapot was in het bovenlicht van den winkel deur en de baas had dit maar zoolang gestopt met een stuk grauw papier. Ongelukkig vie daar nu onze Jan zijn attentie op en die wachtte toen het oogenblik af, dat baas Papafol rustig zat koffie te drinken om vast eenige voorbereidende maatregelen te nemen.

Baas Papafol had het echter druk en dus duurde het niet lang meer, of hij zat weer over zijn schoenwerk gebogen, luid-zingende, zóó luid zelfs, dat hij het misschien niet eens gehoord zou hebben, als er in zijn omgeving een kanon was afgeschoten, gesteld al, dat het kleine stadje zulk een grof geschut er op na gehouden had!

Daar kwam opeens Jantje's hoofd door de opening kijken en met zijn hooge, guttige stem riep hij: „Héla, baas, kan je mij ook zeggen, hoe laat het is?“ „Wacht, ik zal je helpen met te zeggen, hoe laat het is! En meteen vloog de schoenmaker op, smeed naar weerskanten een schoen en rende toen Jantje achterna, die echter al lang weg was.

Papafol was al lang bekomen van den schrik en vergoelijkte Jantje's daad toen maar weer. Hij plaatste nu eenvoudig een nieuw stukje bordpapier in het ruitje en dacht verder niet over het geval.

Maar nu den volgenden ochtend om halfnegen... daar hadt je Jantje's gezicht alweer! Nu werd het den baas toch ook te erg; hij liep in eens naar Jantjes ouders toe en vroeg van hen vergoeding voor zijn gebroken

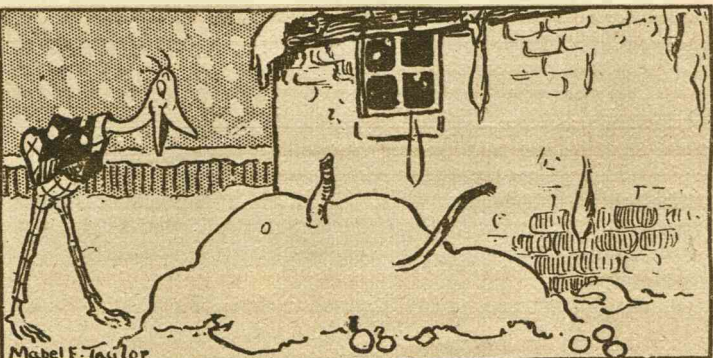
Het mislukte Sneeuwballengevecht.

1. „Hé Jan!“ riep Jumbo. „Kom hier, jong, achter het oude schuurtje. Laten we hier een hoop sneeuwballen maken en als dan een van de jongens den hoek om komt, dan geven we hem van katoen!“
„Dat's een idee!“ lachte Jan Tjger en hij begon lverig een stapel sneeuwballen te maken. „Kijk, Jumbo! Daar heb je den slinger!“ ging Jan voort, en hij was naar Kees Ooievaar, die door de jongens' zoo genoemd werd omdat hij zoo lang was.

2. „Sapperloot, we zullen hem trakteeren!“ bromde Jumbo. „Maar denk er om: go d'rukken, want hij is zoo dun als een naald, anders raken we hem niet!“
„Laat dat maar aan mij over,“ fluisterde Jan Tjger, en hij raapte een stuk of vier sneeuwballen op, terwijl Kees Ooievaar al meer en meer den hoek naderde.
„Nou Jan, opgepast!“ riep Jumbo. „Een, twee, drie.... O, hemeltje, wat is dat?“....

3. Juist op het oogenblik dat ze Kees Ooievaar zijn bekomst wilden geven, gleed de massa sneeuw van het dak bovenop Jan en Jumbo. En toen Kees den hoek om kwam, schoot hij in een lach, want hij zag alleen de slurf van Jumbo en den staart van Jan boven de sneeuw uit-teken.

ruitje. Nu, daar was geen denken aan, naar ge begrijpen kunt, want de koekbakker erkende volkomen, dat zijn zoon ze r ondeugend was, doch hij gaf daarbij alle bureu permissie zijn zoon een flinke afstraffing te geven, als hij hen soms toevallig in handen viel. Maar baas Papafol had daar niet veel aan! Hij was immers niet vlug genoeg meer om den jongen achterna te zitten en die kwam er dus bij hem altijd gemakkelijk af. Maar dat beloofde Jantje's ouders hem nu wel: ze zouden hun jongen duchtig onder handen nemen, als hij thuis kwam!

Om twaalf uur, daar hadt je zoowaar den bengel weer! Hij wist natuurlijk nog niet wat er voor hem in het vet lag; anders had hij het zeker niet gedaan. Baas Papafol hield zich nu doodkalm en bleef heel op zijn gemak zitten, want daar had hij zoo zijn reden voor. Hij had n.l. een touwtje gebonden voor de ruit, waar ons Jantje zich in gevangen had, zoodat hij niet op of neer kon! Hèel kalm kwam baas Papafol nu aangelopen, smeerde Jantjes gezicht vol schoensmeer, terwijl hij uittartend langzaam zei: „Zoo, mijnheer, jij wilde dus weten hoe laat 't is: Daar: één, twee, drie, vier, vijf, enz. tot twaalf toe.“ En telkens teekende hij een dikken klodder schoensmeer op Jantje's gelaat.

Nu, toen die thuis kwam!
Ja, toen moest hij natuurlijk rekenschap geven van zijn zwart gelaat en kreeg toen van zijn vader nog eens de volle laag! En dat verzeke ik je wel, is Jantje nu nog eens voorbij baas Papafol's winkel gaat, an laat hij den schoenmaker ongestoord zitten en denkt er niet meer aan te vragen, hoe laat het is!

Prijzraadsel XXV.

Maak van acht lucifers den naam van een visch, voeg er twee lucifers bij waardoor men iets verkrijgt, wat men op school leert, voeg er ten slotte nog drie lucifers bij, waardoor een metaal ontstaat.

Voor de goede oplossers stellen wij eenige prijzen beschikbaar. Oplossingen worden ingewacht tot 30 Maart a.s., adres: Oom Tom, Redactie „Panorama“, Doezastraat, Leiden.

Ons Babbelhoekje.

Mies Verbrugh. — Neen, wij zijn gelukkig allen tot nog toe van die lastige ziekte, die griep heet, verschoond gebleven. Het beste met je zusje en de andere huisgenooten. Gelukkig is de ziekte nu niet zoo gevaarlijk als eenige jaren geleden. Bloembollen bloeien heel mooi, maar op hun mooist zijn ze niet in huis in een vaasje, maar in April op de velden tusschen Haarlem en Leiden. Heb je ze daar al eens gezien? Dat is een ongekend schoon gezicht. OOM TOM.

VAN DUISTERNIS TOT LICHT

door GILBERT VESSELL

7)

Stipt op tijd werd Manuel Ceneri aangediend. Ik herkende hem dadelijk: hij was de man die met Pauline had staan praten op het plein vóór de Giovanni-kerk te Turijn. Ongetwijfeld was hij de dottore van wie Teresa gesproken had.

Hij boog hoffelijk toen hij binnenkwam, monsterde mij met een snellen blik en zette zich dan in den stoel dien ik hem aanbood.

„U zult zeker wel begrijpen wat het doel is van mijn bezoek,” begon hij in zeer goed hollandsch, ofschoon met een zuidelijk accent.

„Ik meen het inderdaad te begrijpen,” antwoordde ik.

„Mijn naam is Manuel Ceneri. Ik ben medicus van mijn vak. Mijn zuster die met een Hollander trouwde was de moeder van juffrouw Waring.”

„U weet dus ook wat mijn groote wensch is ten opzichte van uw nicht?” vroeg ik.

„Ik ben inderdaad op de hoogte. U wensch haar tot vrouw. Ziet u eens, meneer Vessell, ik heb meer dan één reden om er de voorkeur aan te geven dat mijn nicht ongehuwd blijft, maar uw voorstel heeft me aanleiding gegeven mijn meening nog eens ernstig te overwegen.”

Het trof me dat dokter Ceneri zoo zakelijk over het geval sprak alsof zijn nicht een stuk handelswaar was. „In de eerste plaats,” ging hij voort, „heb ik vernomen en mijn inlichtingen bevestigen het, dat u van goede familie bent, dat er op uw levensgedrag niets valt aan te merken, en dat u ruim bemiddeld bent. Zoudt u er bezwaar tegen hebben mij nog nadere inlichtingen te verschaffen?”

„Volstrekt niet.” Ik schreef dadelijk een briefje aan mijn bankier en een aan mijn advocaat om den heer Ceneri alle gegevens te verstrekken die hij wenschte en bood hem deze geschriften aan. Hij dankte met een buiging en borg ze in zijn portefeuille.

„Ik moet u deze misschien wat onbescheiden vragen wel doen, omdat mijn nicht geheel zonder middelen is.”

„Een omstandigheid,” zei ik, „die geheel buiten den aard van mijn gevoelens valt en zelfs niet in aanmerking komt voor een plaats in mijn gedachten.”

Hij knikte. „Zij had eenmaal een groot fortuin. Het ging lang geleden verloren. U wilt u verbinden nooit er naar te vragen hoe en wanneer?”

„Natuurlijk.”

„Zeer goed. Ik geloof dat dit alles is wat ik behoef te weten. Pauline is naar gewoonte en levenswijze een hollandsche, al heeft zij door haar vader italiaansch bloed. Het is daarom wenschelijk dat zij met een hollandschen man trouwt. U hebt haar nog niet over uw gevoelens gesproken?”

„Ik had er geen gelegenheid toe. Zij werd bovendien streng bewaakt en juist toen ik kennis met haar gemaakt had, verdween zij spoorloos.”

„Ja, mijn instructies aan Teresa waren zeer strikt. En ik had Pauline alleen toegestaan in Holland te wonen op voorwaarde dat zij Teresa gehoorzaamde.”

Het was merkwaardig, dat de heer Ceneri in zijn mededeelingen geen enkele ruimte openliet voor eenige genegenheid ten opzichte van Pauline.

„Maar ik veronderstel,” zei ik, „dat ik thans in de gelegenheid zal worden gesteld haar te zien!”

„Zeker, op bepaalde voorwaarden. De man die Pauline Waring trouwt, moet er zich bij neerleggen, dat zij is, zooals zij is. Hij heeft geen enkel recht om zich te beklagen. Hij zal geen vragen doen omtrent haar verleden, haar afkomst, haar geboorte. Hij moet tevreden zijn met de wetenschap, dat ze een beschaafde vrouw en zeer schoon is, en — dat hij haar lief heeft. Zoudt u daarmee tevreden zijn?”

De vraag klonk weer zoo zakelijk, dat ik een oogenblik aarzelde.

„Ik zal er nog iets aan toevoegen,” vervolgde dokter Ceneri; „zij is rein en edel, en haar afkomst is niet minder dan de uwe. U mag ook weten, dat ze een wees is en dat ik haar eenige naaste bloedverwant ben.”

Ik stak de hand uit. „Het is goed!” riep ik. „Geef mij haar — dat is alles wat ik vraag.”

Waarom zou ik méér willen weten? Ik was vrij en onafhankelijk; wat gingen mij haar familie, haar verleden, haar geschiedenis aan? Ik had haar lief — dat was genoeg. Ja, als Ceneri gezegd had, dat ze

de onwaardigste aller vrouwen was, ik zou geantwoord hebben: „laat ze de mijne zijn, dat is alles wat ik vraag!”

„Nu, meneer Vessell,” zei de Italiaan, „nu nog één vraag, die u een weinig verwonderen zal. U hebt Pauline lief; ik bezit genoeg menschenkennis om te zien dat uw gevoelens ernstig en oprecht zijn. Wilt u mij beloven dat u uw huwelijk sluiten zult binnen den kortst mogelijken termijn?”

„Als het mogelijk was, zou ik het nog vandaag doen!” riep ik.

Dokter Ceneri glimlachte. „Zoo haastig behoeven we niet te zijn. Ik ga over een paar dagen weg; dan zou ik de zekerheid willen hebben, dat haar toekomst geheel in uw handen lag. Wilt u overmorgen aantekenen? Haar papieren zijn in orde; de uwe kunt u morgen aanvragen.”

Het was verbluffend. Wat moest ik daarvan denken? Dus — overmorgen zou zij mijn bruid zijn! Dat had ik enkele oogenblikken te voren allerminst gedroomd.

„Maar ik weet niets van haar gevoelens ten opzichte van mij,” stamelde ik.

EEN NIJLPAARD-BABY.

Hierboven een aardige foto van een nijlpaard, dat slechts eenige dagen oud is, met zijn oppasser. Deze kiek is gemaakt in den Dierentuin te Berlijn, waar het diertje eenige weken geleden geboren werd.

„Pauline zal doen wat ik van haar verlang. U kunt na uw huwelijk alles in het werk stellen om haar hart te winnen.”

„Maar . . .”

„Nee, daar sta ik op. Voor ik vertrek wil ik de zekerheid hebben dat alles in orde is.”

Ik dacht even na en zei: „als we eens naar Pauline toegingen en haar vroegen wat haar meening is?”

„Heel goed,” antwoordde de dokter, „we kunnen dadelijk gaan.”

Toen ik opstond, viel het licht op mijn gelaat, daar ik dicht bij het raam kwam. Ceneri hield mij een oogenblik staande en zei: „het is wonderlijk zooals uw gezicht me bekend voorkomt.”

Ik vertelde hem, dat hij me bij de San Giovanni moest gezien hebben; hij herinnerde zich dat en scheen daarmee tevreden. Toen namen we een taxi en reden naar Pauline.

We reden niet verder dan den Stationsweg. Dat ik al den tijd te voren Pauline of Teresa niet ontmoet had, wees erop, dat zij strenge orders hadden zich niet op straat te vertoonen.

„Zoudt u even hier beneden willen wachten?” vroeg Ceneri toen wij het huis binnengegaan waren. „Dan zal ik Pauline op uw bezoek voorbereiden.”

Ik ging op een bank in de vestibule zitten wachten. Na een oogenblik kwam Teresa bij me.

„Heb ik het goed gedaan?” fluisterde ze.

„Uitstekend. Ik zal het niet vergeten.”

„Goed. Ik reken op u. Maar denk eraan: ik ben voor niets verantwoordelijk! Ik zeg u nog eens dat de signorina niet iemand is om mee te trouwen.”

Het was een zonderlinge geschiedenis en ik begreep er minder dan ooit van. Maar de verschrikkelijkste onthulling zou niet in staat geweest zijn me tot andere gedachten te brengen.

Dadelijk daarop werd ik verzocht boven te komen en een oogenblik later stond ik tegenover Pauline en haar oom. Ze zag me met haar donkere oogen afwezig aan en ik zou wel heel ijdelen moeten geweest

zijn om me te verbeelden dat er liefde in die oogen blonk.

Dokter Ceneri nam mijn hand en leidde me op eenigszins statige wijze naar zijn nicht.

„Pauline,” zei hij, „je kent meneer Vessell al.”

Ze knikte. „Ja, ik ken hem.”

„Meneer Vessell,” vervolgde hij, „doet ons de eer aan, je hand te vragen.”

Ik begon het wel wat dwaas te vinden, dat ik zelfs voor een huwelijksaanzoek een tusschenpersoon zou noodig hebben en ik nam dus zelf het woord.

„Pauline,” zei ik ontroerd, „ik heb je lief, van het oogenblik af dat ik je de eerste maal zag. Zou je mijn vrouw willen worden?”

„Ja, als u dat wensch,” zei ze zacht, zonder de geringste emotie te toonen.

„Ik begrijp, dat je nog weinig voor me gevoelen kunt, maar op den duur zal je het kunnen, nietwaar?”

Ze antwoordde niet hierop, maar belette evenmin, dat ik haar hand en daarna haar wang kuste. Toch werd haar gelaatskleur een oogenblik hooger, ze maakte haar hand los uit de mijne, wierp een snellen blik op haar oom, die zoo onaandoenlijk was blijven staan als gebeurde er niets ongewoons, en gleed de kamer uit.

„Nu moesten we maar weggaan,” zei Ceneri. Ik zal alles wel verder met Pauline bespreken. U zult u nu moeten haasten om op tijd voor uw huwelijk gereed te zijn.”

„Het is wel heel kort dag . . .,” zei ik.

„Ja, maar dat kan nu niet anders. Gaat u dus meteen. Zooals ik u al zei, moet ik weldra het land verlaten, en ik wil vóór dien tijd alle waarborgen hebben.”

Toen ik op straat was, begon ik alles eerst in een helderder licht te zien. Het was een allerwonderlijkst geval waarin ik verkeerde. Ik ging binnen een paar weken trouwen met een vrouw die op dit oogenblik, ronduit gezegd, niets om me gaf. Dat zij mij op den duur zou liefhebben — er bestond geen enkele zekerheid voor, al had ik me ook vast voorgenomen haar het leven tot een paradijs te maken. Maar wat hielp het al of ik op middelen tot uitstel zon? Ik had niet te kiezen. Wanneer ik aarzelde of pogingen deed om nader met Ceneri te onderhandelen, zou ik haar voor goed verliezen. Nee, er mocht komen, wat wilde, maar ik moest doorzetten. En ik wilde ook niet anders, al maakte mijn verstand telkens bezwaren.

En zoo gebeurde het dat ik weldra met Pauline als mijn vrouw op reis ging naar de Schotsche meren, uitgeleid door Ceneri en Teresa, die denzelfden dag naar Italië vertrokken.

V

Ik voelde me gelukkig, toen ik naast haar in den trein zat; ik voelde me ook trotsch dat zulk een schoone en lieflijke vrouw de mijne was. Maar de gedachte aan het voorafgegaane verliet me niet; er was als een afgrond tusschen nu en gisteren, een leegte tusschen haar en mij. Want wat wist ik van haar, wat mocht ik haar vragen dat ons dichter bij elkaar zou brengen? Niets.

Met neergeslagen oogen zat Pauline naast me, bleek en kalm. Een vrouw, waard om als een vorstin te worden verzorgd en bewaakt. Wie zou ons voor jonggehouden hebben aangezien? Haar groote schoonheid trok de aandacht, maar overigens moest men ons eer voor menschen houden die elkaar vreemd waren. Bovendien was de trein zeer vol en was ik althans onder den indruk van de zonderlinge omstandigheden; we zaten dus meerendeels zwijgend. Een paar maal fluisterde ik haar enkele woorden in het italiaansch toe, die ze echter slechts kort beantwoordde.

Aan het eerste belangrijke station kregen we gelukkig veel meer ruimte, en zelfs was er een conducteur, die ons een coupé wist te verschaffen voor ons beiden alleen. Toen de trein weer in beweging was, greep ik Pauline's hand.

„Lieve, vrouw van mij!” zei ik en zocht naar woorden.

Haar hand bleef gevoelloos in de mijne liggen. Ik kuste haar wang; ze liet mij begaan — dat was al.

„Pauline!” drong ik aan, „zeg iets tegen me — zeg dat ik je man ben en dat je een beetje van me houdt!”

Als een kind dat haar les opzegt zoo herhaalde ze mijn woorden, toonloos, zonder eenige ontroering. Ik moet bekennen dat ik op dat oogenblik een ellendig gevoel van neerslachtigheid kreeg. Welk een zware taak lag er voor me! Hoe zou ik ooit door deze onverklaarbare onaandoenlijkheid heendringen?

(Wordt vervolgd).

PANDER
& ZONEN

DEN HAAG

AMSTERDAM
ROTTERDAM

Prijsverlaging van alle kwaliteiten
LINOLEUM

VOOR

Grappjes.

De sergeant houdt „theorie”, en Pieterse geniet de eer door zijn hooggeleerde ondervraagd te worden in de wetenschap van de „sluippatrouille”. „Stel je voor, Pieterse,” zegt de sergeant, „dat je op sluippatrouille was, en dat je plotseling een vijandelijke patrouille voor je ziet, die commandeert: „handen omhoog!” — Wat zou je in zoo'n geval doen?”

Pieterse behoeft zich niet lang te bedenken. „Ik schrokte me dood, sesjant,” antwoordt-ie prompt.

„'t Is verschrikkelijk, zoo gauw als die Wim op zijn teenen is getrapt,” zegt mevrouw tot haar echtvriend. „Die lichtgeraaktheid heeft hij zeker van jou!”

„'t Zal wel,” antwoordt mijnheer zoetsappig. „Van jou tenminste kan-ie ze niet hebben, want jij hebt ze nog!”

Hij: „Wat scheelt eraan, lieve?”

Zij: „Ik heb een tand, die me vreeselijk veel pijn doet!”

Hij: „Ach arme — als het maar niet de tand des tijds is!”

Een bioscoop maakt op een aanplakbord reclame voor haar nieuwste sensatie-film: „Als de dooden ontwaken”. Een grappenmaker, die voorbij kwam en het las, schreef er onder: „Dat zal me ook een toestand worden met dien woningnood.”

Dame: „Vertelde u niet, dat u wel dagen hadt, dat u twaalf eieren vond van de acht kippen, die u mij verkocht heeft?”

Vogelkoopman: „Ja, mevrouw.”

Dame: „En hoe komt het dan, dat ik nooit meer dan twee eieren per dag vind?”

Vogelkoopman: „Misschien zoekt U te vaak naar eieren, mevrouw. Ik keek zoo eens in de week in het hok, en dan vond ik heusch op één dag wel twaalf.”

„Heb je je man wel eens erop betrapt, dat-ie flirtte?”

„O, ja!”

„Wat heb je toen gedaan?”

„Ik heb hem getrouwd!”

Man (de rubriek „Allerlei Wetenswaardigs” in „Panorama” lezende): „Hé, de oosterlingen hebben de eigenaardige gewoonte hun schoenen uit te trekken voordat zij een huis binnenkomen.”

Vrouw: „De mannen in ons land doen hetzelfde als zij 's nachts om twee uur thuis komen.”

John: „Zoo, ouwe jongen, we komen jelui vanavond eens opzoeken.”

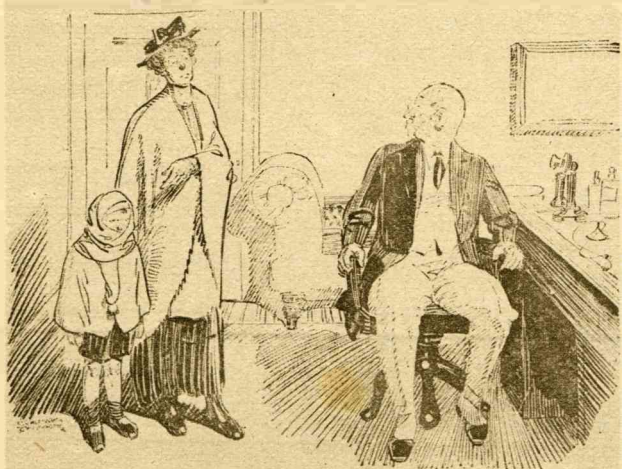
Willem: „Graag, zeg, maar laat je vrouw dan niet haar nieuwe costume aantrekken. Ik heb niet graag, dat mijn vrouw dat costume nu ziet.”

John: „Lieve Hemel! Dat is juist de reden, dat mijn vrouw vanavond komen wil.”

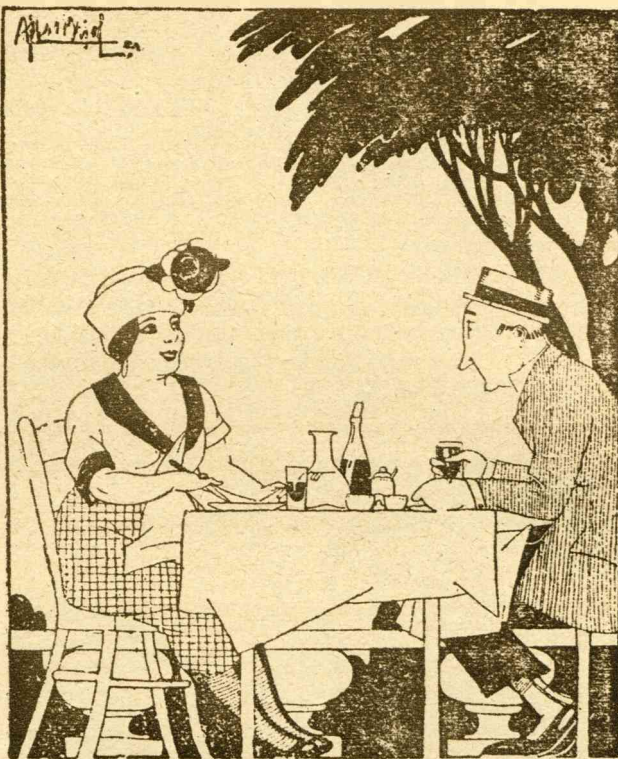
Allerlei Wetenswaardigs.

HOE OUD DE VOLKSLIEDEREN ZIJN.

Het oudste volkslied in Europa is, naast ons „Wilhelmus”, het Engelsche „God save the King”, dat in 1743 door Henry Carey gedicht en gecomponeerd werd. De Marseillaise dateert van 1792, het Oostenrijksche Volkslied van 1797. Het bekende „Wien Neerlandsch Bloed” is van 1816, het Belgische Volkslied, de Brabançonne, is van 1830 en de „Wacht am Rhein” is van 1854. Het Volkslied van Japan is het oudstbekende; men zegt, dat het meer dan zeven eeuwen oud is. Het nieuwste is het Russische, welks componist Lwoff in 1870 stierf.

Zakelijke moeder (tot dorpsarts): „Ik geloof, dat Mientje griep heeft. Wat is het u waard, als ik direct haar vriendinnetjes bij haar te spelen vraag?”

Zij: „Herinner je je nog dat diner, John, toen wij trouwden?”

Hij: „En of — we waren toen met ons dertienen, en ik heb altijd wel een voorgevoel gehad, dat dit me ongeluk zou aanbrengen.”

30.000 à 50.000 JAAR GELEEFD!

Eenige jaren geleden vond een Engelsche dame in een stuk steenkool, dat zij stuk sloeg, een kikvorsch. Het dier was nog springlevend, en had dus duizenden jaren zonder lucht en voedsel geleefd, want steenkoollagen zijn volgens wetenschappelijke berekeningen 30.000 à 50.000 jaren oud. — Men behoeft aan de waarheid van dit verhaal niet te twifelen: het is heusch niet voor het eerst, dat er kikkers of padden zijn gevonden, waarvan men weet, dat zij uit gesteente te voorschijn komen!

HET MOEDERHART!

Het is lang niet gemakkelijk van een nest jonge honden te zeggen, welke de beste en sterkste is of zal worden. Schotsche herders hebben daarop echter een eenvoudig en betrouwbaar middel. Zij sluiten n.l. de hondenmoeder alleen in een kamer, fotdat zij angstig en ongerust wordt over haar jongen. Dan opent men de deur, het dier rent naar buiten en het moederlijk instinct blijkt zoo sterk te wezen, dat het jong, dat zij in haar bek wegdraagt, altijd het beste en sterkste van het nest blijkt te zijn.

De kleinste bijbel is die, welke gedrukt werd op de Oxford University drukkerij. Hij is 9 c.m. hoog, 5 1/2 breed en weegt, gebonden in een marokko-bandje, slechts 3 1/2 ons. De druk is zeer duidelijk!

HET OUDSTE HUIS VAN NEW YORK NEDERLANDSCH.

Het zal ongetwijfeld slechts aan weinigen bekend zijn, dat het oudste woonhuis van New York door een Nederlander gebouwd werd. In 1626 toch liet kapitein Jan Martensen Schenck aldaar de indrukwekkende Schenckhuizinge bouwen, waartoe hij de baksteen uit zijn vaderland liet aanvoeren. Het eiland waarop deze hofstede stond, kreeg later naar een door den kapitein gebouwd watermolen den naam van Moleneiland, welke naam nog bestaat, al is hij dan verengelscht. Trouwens, men treft in het land van den Yankee tal van Hollandsche namen aan, en zelfs beweert men dat Yankee zijn oorsprong vindt in het Hollandsche Jan Kees, omdat alle Hollandsche boeren de namen haast droegen. De Engelsche soldaten hebben die namen tijdens den Amerikaanschen onafhankelijkheidsoorlog tot een scheldnaam gemaakt, en spraken dien uit als Yankees.

DE OORSPRONKELIJKE BEVOLKING VAN RUSLAND.

Een onderzoek van de groote grafheuvels der steppen van Zuid-Rusland heeft aan 't licht gebracht, dat daar een geheel andere cultuur heerscht, dan in de Grieksche en gehelleniseerde steden aan de Zwarte Zee, n.l. een eigenaardige zuiver oostersche. Men mag daaruit de gevolgtrekking maken, dat geheel Zuid-Rusland, vooral echter het Noorden van den Kaukasus, in den oudsten tijd een der voornaamste verzamelpunten van die beschaving was, waaruit de groote beschaving van Voor-Azië, Mesopotamië en Egypte voortgekomen is. De scheppers van deze vroegste cultuur waren de oerbewoners van Zuid-Rusland, die hun dooden onder de heuvels begroeven en de lijken met een roode laag verf bedekten.

IEDEREEN

De latere Gotische cultuur in Zuid-Rusland verklaart de bekende Russische historicus M. Nostotzeff voor die der Sonnatens, die door de invallen der Goten en Hunnen mede naar West-Europa zijn gedreven en hun cultuurinvloeden diep in Siberië deden doordringen.

FOUTEN BIJ NAUWKEURIG WEGEN.

Bij het doen van natuurkundige en scheikundige proeven is het vaak noodig, dat men het gewicht van een kolf zeer nauwkeurig kent. Men heeft daarom in de laboratoria ook analitische balansen, die het mogelijk maken het gewicht van een voorwerp te leeren kennen tot op een tienduizendste gram nauwkeurig. Toch deden zich nog vaak moeilijkheden voor, indien men voorwerpen moest wegen, die verward geweest zijn. Ook al zijn ze schijnbaar geheel afgekoeld voor men ze gaat wegen, komt het toch nog voor dat de balans op eenige milligrammen onnauwkeurig aanwijst. Thans heeft men een middel om dat te ondervangen: men wrijft de kolf goed af, en laat ze daarna nog eenigen tijd staan, alvorens te gaan wegen. Ook storingen van electrischen aard kunnen soms wel aanleiding zijn dat bij het wegen fouten worden gemaakt van wel 50 m.Gr.

BEROEMDE PAARDEN.

Alexander de Groote had een strijdhengst, Bucephalus geheeten. Het dier was grauw-wit met groote bruine vlekken en knielde als zijn meester hem besteeg. Ter eere van zijn paard, dat in den slag bij Hydaspes doodelijk gewond werd, bouwde Alexander de stad Bucephala, thans Jhelum geheeten, op den oever van den Hydaspes.

Keizer Calligula (derde Romeinsch Keizer, van 37—41 n. Chr.) had een hengst, Incitatus genaamd, dien hij, als een groot heer, aan tafel noodigde, en voor wien hij een marmeren paleis liet bouwen, waar het dier uit een ivoren krib at! Later verhief hij het paard tot Consul van Rome!

Het was de bekende componist Chopin die in Frankrijk de mazurka invoerde.

De doedelzak, het nationale muziekinstrument in Schotland (bagpipe) was reeds bekend bij de oude Israëlieten en Grieken. Ook in Sicilië en Zuid-Frankrijk is de doedelzak nog in zwang, terwijl ook Poolsche en Russische berenleiders hem nog gebruiken.

Gulden Woorden.

Het moet een bloëhart zijn, die veel om droomen geeft.

Het is beter zonder scha dan met zijn scha te leeren.

Het maeghschap buurt van ver veel beter dan nabij.

Wanneer men heet volleert is 'd eerste les begonnen.

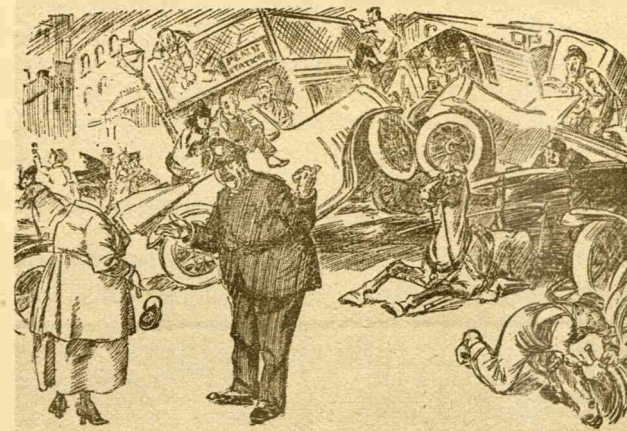
Wie minnen wil moet hart en zinnen daer naer zetten
De min eischt niemant half, maer den geheelen mensch.

Al wat geen heelen kan verdragen moet men streelen.

De min, beroit van hoofd, laet zich van niemant raden.

Niemand, die geld, genot en roem liefheeft, heeft ook de
menschheid lief; alleen hij, die de deugd liefheeft.

Rijkdom behoort niet tot de goede, weelde behoort zelfs
tot de kwade dingen. Matigheid is een der goede dingen.

Verkeersagent (tot zenuwachtige dame): „Nou zie je eens, wat er gebeurt als je mij lastig valt met dat dwaze gevraag van jou...”